Risale-i Nur Külliyatından

Münâzarât

İslâmiyet güneş gibidir üflemekle sönmez. Gündüz gibidir: göz yummakla gece olmaz. Gözünü kapayan, yalnız kendine gece yapar.

Müellifi
Bediüzzaman
Said Nursi

MÜNAZARAT

Müellifi
Bedîüzzaman Said Nursî

Azametli bahtsız bir kıt'anın, şanlı tali'siz bir devletin,
değerli sahibsiz bir kavmin reçetesi
veyahut Bedîüzzaman'ın Münazaratı

TAKDİM

Bu Münazarat Risalesi, Hz. Üstad Bedîüzzaman'ın Devr-i Meşrutiyet'te Şark'ta aşiretler arasında seyahat ederken te'lif ettiği bir eserdir.

İlk önce H. 1329'da İstanbul'da Matbaa-i Ebuzziya'da tab' edilmiştir. M. 1950 ve müteakib senelerde Isparta'da teksir ile neşredilen Mektubat Mecmuasının ikinci cildinde Hutbe-i Şamiye ile birlikte Hz. Üstadımızın tensibiyle neşredilmiştir. Fakat Üstadımız ilk matbu' nüshayı kendi dest-i hattıyla tashih etmiş ve 42. sahifesinde "Dine zarar olmasın, ne olursa olsun." sualinin başına kendi mübarek dest-i hattıyla "Buradan başlansın." diye işaretlemiştir. İşte buna binaen teksir Mektubat'ta Münazarat Risalesi "Buradan başlansın." dan itibaren yazılmış ve öyle de neşredilmiştir. Hz. Üstadımız bazı haşiyeler ilâve etmiş ve tashihatta bulunmuştur.

Mektubat'ta bulunan bu Münazarat'tan başka bir de yine Hüsrev Ağabey'in hattıyla müstakil olarak 1951'de Hz. Üstadımız Emirdağı'nda iken, Eskişehir'de teksir edilip neşredilen "Hutbe-i Şamiye'nin bir zeyli ile Eski Said'in kırkbeş sene evvel aşairin suallerine verdiği cevablar" ismi ile bir Münazarat daha neşredilmiştir. Bilâhere yeni harfle neşredilen Münazarat'lar, Hz. Üstad zamanında neşredilen bu nüshalara göredir. Ancak mezkûr sebeblere binaen nüsha farkları meydana gelmiştir. Gerek Münazarat, gerek Divan-ı Harb-i Örfî ve sair bütün Nur Mecmua ve Risalelerinin neşrinde Hz. Üstadımızın tashihleri me'haz ve esas alınmıştır.

Hz. Üstadımız, Kastamonu ve Emirdağ Lâhikalarında Münazarat ve Divan-ı Harb-i Örfî'den bahsettiğinde tashihat yapılması lüzumunu belirtmiş, bilâhere bizzât kendileri bu tashihatı yapmışlardır.

Emirdağ Lâhikası el yazma nüshalarda bulunan Hz. Üstad'ın şu cümlesi: "Hususan eski Divan-ı Harb-i Örfî'deki müdafaatı, Risale-i Nur'un mesleğine uymayan bazı cümleleri tayyedilsin." gibi Hz. Üstadımızın Münazarat ve Divan-ı Harb-i Örfî gibi eski âsârı hakkında böyle beyanları var. Hz. Üstadımız, bu eserlerini neşrederken defaatle tashihat yaptığına bizler şahidiz. Eski matbu' Münazarat'taki Hz. Üstadımızın kendi mübarek dest-i hattıyla yaptığı tashihler de meydandadır.

Biz, Nur'ların neşriyle alâkadar bazı kardeşlerle beraber; evvelâ Hz. Üstadımızın matbu' nüshada yaptığı tashihler esas alınarak ve diğer nüshalar da Hz. Üstadımızın nazarından geçmesi ve kabul etmesi mülahazasıyla umumunu cem'ederek, şimdiye kadar neşredilen nüshalar da dikkate alınarak Münazarat Risalesi böylece neşredilmektedir.

Hz. Üstadımızın Hizmetinde Bulunan Talebeleri

Hal aldatıyor… Aldanmayınız. İstikbal hesabına konuşuyor… Öyle dinleyiniz.

[Şarktaki aşiretlerin suallerine cevab olarak hazırlanıp 1329 (M. 1911) de neşredilen bu eser, bilâhere Müellif Bedîüzzaman Said Nursî tarafından tekrar gözden geçirilerek neşredilmiştir.]

[Kırkbeş sene evvel, Eski Said'in aşairin suallerine verdiği cevabların bir kısmıdır.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ

S- Dine zarar olmasın, ne olursa olsun?

C- İslâmiyet güneş gibidir, üflemekle sönmez. Gündüz gibidir, göz yummakla gece olmaz. Gözünü kapayan, yalnız kendine gece yapar. Hem de mağlub bîçare bir reise yahut müdahin memurlara veyahut mantıksız bir kısım zabitlere itimad edilirse ve dinin himayesi onlara bırakılırsa mı daha iyidir, yoksa efkâr-ı âmme-i milletin arkasındaki hissiyat-ı

İslâmiyenin madeni olan -herkesin kalbindeki şefkat-i imaniye olan- envâr-ı İlahînin lemaatının içtima'larından ve hamiyet-i İslâmiyenin şerarat-ı neyyiranesinin imtizacından hasıl olan amud-u nuranînin ve o seyf-i elmasın hamiyetine bırakılırsa mı daha iyidir, siz muhakeme ediniz.

Evet şu amud-u nuranî [1](*) dinin himayetini, şehametinin başına, murakabenin gözüne, hamiyetinin omuzuna alacaktır. Görüyorsunuz ki, lemaat-ı müteferrika tele'lüe başlamış. Yavaş yavaş incizab ile imtizac edecektir. Fenn-i hikmette takarrur etmiştir ki: Hiss-i dinî, lâsiyyema (bâhusus) din-i hakk-ı fıtrînin sözü daha nafiz, hükmü daha âlî, tesiri daha şediddir.

Elhasıl: Başkasına itimad etmeyen, nefsiyle teşebbüs eder. Size bir misal söyleyeceğim: Siz göçersiniz. Göçerin malı koyundur; o işi bilirsiniz. Şimdi her biriniz, bazı koyunları bir çobanın uhdesine vermişsiniz. Halbuki çoban tenbel ve muavini kayıdsız, köpekleri değersizdir. Tamamıyla ona itimad etseniz, rahatla evlerinizde yatsanız, bîçare koyunları müstebid kurtlar ve hırsızlar ve belalar içinde bıraksanız daha mı iyidir; yoksa onun adem-i kifayetini bilmekle nevm-i gafleti terkedip hanesinden her biri bir kahraman gibi koşsun, koyunların etrafında halka tutup bir çobana bedel bin muhafız olmakla hiçbir kurt ve hırsız cesaret etmesin daha mı iyidir? Acaba Mamhuran hırsızlarını tövbekâr ve sofi eden şu sır değil midir? Evet ruhları ağlamak istedi, biri bahane oldu ağladılar.

Evet, evet.. neam, neam.. sivrisinek tantanasını kesse, bal arısı demdemesini bozsa; sizin şevkiniz hiç bozulmasın, hiç teessüf etmeyiniz. Zira kâinatı nağamatıyla raksa getiren hakaikın esrarını ihtizaza veren musika-i İlahiye hiç durmuyor. Mütemadiyen güm güm eder.

Padişahların padişahı olan Sultan-ı Ezelî, Kur'an denilen musika-i İlahiyesi ile umum âlemi doldurarak kubbe-i âsumanda şiddetli ses getirmekle, sadef-i kehf-misal olan ülema ve meşayih ve hutebanın dimağ, kalb ve femlerine

vurarak, aks-i sadâsı onların lisanlarından çıkıp seyr ü seyelan ederek, çeşit çeşit sadâlarla dünyayı güm güm ile ihtizaza getiren o sadânın tecessüm ve intıbaıyla; umum kütüb-ü İslâmiyeyi bir tanbur ve kanunun bir teli ve bir şeridi hükmüne getiren ve her bir tel, bir nev'iyle onu ilân eden o sadâ-yı semavî ve ruhanîyi kalbin kulağıyla işitmeyen veya dinlemeyen; acaba o sadâya nisbeten sivrisinek gibi bir emîrin demdemelerini ve karasinekler gibi bir hükûmetin adamlarının vızvızlarını işitecek midir?

Elhasıl: İnkılab-ı siyasî cihetiyle dininden havf eden adamın dinde hissesi; beyt-ül ankebut gibi zayıf düşmüş cehalettir, onu korkutur.. takliddir, onu telaşa düşürttürür. Zira itimad-ı nefsin fıkdanı ve aczin vücudu cihetiyle, saadetini yalnız hükûmetin cebinden zannettiğinden; kalbini, aklını da hükûmetin kesesinden tahayyül eder, korkar.

S- Bazı adam, dediğiniz gibi demiyor. Belki "Mehdi gelmek lâzımdır." der. Zira dünya şeyhuhet itibariyle müşevveşedir; İslâmiyet ağrazın teneffüsü ile mütezelziledir.

C- Eğer Mehdi acele edip gelse; baş-göz üstüne, hemen gelmeli. Zira güzel bir zemin müheyya ve mümehhed oldu. Zannettiğiniz gibi çirkin değildir. Güzel çiçekler, baharda vücudpezir olur. Rahmet-i İlahî şanındandır ki; şu milletin sefaleti, nihayetpezir olsun. Bununla beraber kim dese "Zaman bütün berbad oldu.", eskisine temayül gösterse; bilmediği halde İslâmiyetin muhalefetinden neş'et eden eski seyyiatı, bazı ecnebilerin zannı gibi İslâmiyete isnad etmektir.

S- Efkârı teşviş eden, hürriyet ve meşrutiyeti takdir etmeyen kimlerdir?

C- Cehalet ağanın, inad efendinin, garaz beyin, intikam paşanın, taklid hazretlerinin, mösyö gevezeliğin taht-ı riyasetlerinde, insan milletinden menba'-ı saadetimiz olan meşvereti inciten bir cem'iyettir. [2](*)

Benî-beşerde ona intisab eden; bir dirhem zararını bin lira milletin menfaatına feda etmeyen.. hem de menfaatını ızrar-ı nâsta gören.. hem de müvazenesiz, muhakemesiz mana veren.. hem de meyl-i intikam ve garaz-ı şahsîsini feda etmediği halde, mağrurane millete ruhunu feda etmek davasında bulunan.. hem de beylik veya tavaif-i mülûk mukaddemesi olan muhtariyet veya istibdad-ı mutlak manasıyla bir cumhuriyet gibi gayr-ı makul fikirlerde bulunan.. hem de zulüm görmüş, kin bağlamış, hürriyet ve meşrutiyetin birinci ihsanı olan afv ve istirahat-ı umumiyeyi fikr-i intikamına yediremediğinden herkesin a’sabına dokundurmakla tâ heyecana gelip terbiye görmekle teşeffi isteyenlerdir.

S- Neden bunların umumuna fena diyorsun? Halbuki hayırhahımız gibi görünüyorlar.

C- Hiçbir müfsid ben müfsidim demez. Daima suret-i haktan görünür. Yahut bâtılı hak görür. Evet kimse demez ayranım ekşidir. Fakat siz mihenge vurmadan almayınız. Zira çok silik söz ticarette geziyor. Hattâ benim sözümü de, ben söylediğim için hüsn-ü zan edip tamamını kabul etmeyiniz. Belki ben de müfsidim veya bilmediğim halde ifsad ediyorum. Öyle ise her söylenen sözün kalbe girmesine yol vermeyiniz. İşte size söylediğim sözler hayalin elinde kalsın, mihenge vurunuz. Eğer altun çıktı ise kalbde saklayınız. Bakır çıktı ise çok gıybeti üstüne ve bedduayı arkasına takınız, bana reddediniz gönderiniz.

S- Neden hüsn-ü zannımıza sû’-i zan edersin? Eski padişahlar ve eski hükûmetler seni haktan çeviremedi. Jön Türkler sizi kendilerine râm ve müdaheneci edemediler. Zira seni hapis ettiler, asacaklardı; sen tezellül etmedin. Merdane çıktın. Hem sana büyük maaş vereceklerdi; kabul etmedin. Demek sen onların tarafdarlığı için demiyorsun. Demek hak tarafdarısın…

C- Evet hakkı tanıyan, hakkın hatırını hiçbir hatıra feda etmez. Zira, hakkın hatırı âlîdir. Hiçbir hatıra feda edilmemek gerektir. Fakat şu hüsn-ü zannınızı kabul etmem.

Zira bir müfside, bir dessasa hüsn-ü zan edebilirsiniz. Delil ve akibete bakınız.

S- Nasıl anlayacağız? Biz cahiliz, sizin gibi ehl-i ilmi taklid ederiz.

C- Çendan cahilsiniz, fakat âkılsınız. Hanginizle zebib, yani üzümü paylaşsam, zekâvetiyle bana hile edebilir. Demek cehliniz özür değil… İşte müştebih ağaçları gösteren, semereleridir. Öyle ise, benim ve onların fikirlerimizin neticelerine bakınız. İşte birisinde istirahat ve itaattır. Ötekisinde ihtilaf ve zarar saklanmıştır. Size bir misal daha söyleyeceğim: Şu sahrada bir nar görünür. Ben derim nurdur; nar olsa da, eski nardan kalma zayıf, yukarı tabakasıdır. Geliniz etrafına halka tutup temaşa edelim. İstifaza edip tâ tabaka-i nariye yırtılsın, istifade eyleyelim. Eğer dediğim gibi nur ise, zâten istifade edeceğiz. Eğer onların dedikleri gibi nar olsa, karıştırmadık ki bizi yaksın. Onlar diyorlar ki: “Ateş suzandır.” Eğer, nur olursa kalb ve gözlerini kör eder. Eğer nar dedikleri nur-u saadet [3](*) dünyanın hangi tarafına çıkmış ise, milyonlarla insanın tulum gibi kan suyu üzerine boşaltılmış ise söndürülmemiş. Hattâ bu iki senedir mülkümüzde iki-üç defa söndürülmesine teşebbüs edildi. Fakat söndürmek isteyenler, kendileri söndüler. [4](**)

S- Sen dedin ateş değil, şimdi ateş nazarıyla bakıyorsun.

C- Evet nur, fenalara nardır.

S- O fırkadan ehl-i fazl kısmına ne diyeceğiz? Onlar iyi adamlardır.

C- Çok iyiler var ki, iyilik zannıyla fenalık yapıyorlar.

S- Nasıl iyilikten fenalık gelir?

C- Muhali taleb etmek, kendine fenalık etmektir.…

Zerratı günahkârlardan mürekkeb bir hükûmet, tamamıyla masum olamaz. Demek nokta-i nazar, hükûmetin hasenatı seyyiatına tereccuhudur. Yoksa seyyiesiz hükûmet muhal-i âdidir. Ben öyle adamlara, anarşist nazarıyla bakıyorum. Zira onlardan birisi -Allah etmesin- bin sene

yaşayacak olsa, âdeta mümkün hükûmetin hangi suretini görse, hülya ile yine razı olmayacak. Şu hülyanın neticesi olan meyl-üt tahrib ile o sureti bozmağa çalışacak. [5](*) Şu halde böylelerin fena zannettikleri Jön Türkler nazarlarında dahi, mel'un, anarşist ve iğtişaşcı fırkasından addolunurlar. Meslekleri ihtilal ve fesaddır.

S- Belki onlar eski hali istiyorlar?

C- Size kısa bir söz söyleyeceğim. Ezber edebilirsiniz. İşte eski hal muhal.. ya yeni hal veya izmihlal....

Kendisi İslâm, millet-i hâkimesi İslâm, üss-ül esas-ı siyaseti de şu düsturdur: Bu devletin dini, Din-i İslâm'dır. Şu esası vikaye etmek vazifemizdir. Çünki milletimizin maye-i hayatiyesidir.

S- Demek hükûmet bundan sonra da İslâmiyet ve din için hizmet edecek midir?

C- Hayhay! Bazı akılsız dinsizler müstesna olmak şartıyla, hükûmetin hedef-i maksadı -velev gizli ve uzak olsa bile- uhuvvet-i imaniye sırrıyla üçyüz milyonu bir vücud eden ve nuranî olan İslâmiyetin silsilesini takviye ve muhafaza etmektir. Zira nokta-i istinad ve nokta-i istimdad yalnız odur. Yağmurun kataratı, nurun lemaatı dağınık ve yayılmış kaldıkça çabuk kurur, çabuk söner. Fakat sönmemek ve mahvolmamak için, Cenab-ı Feyyaz-ı Mutlak bize لاَ تَتَفَرَّقُوا ve لاَ تَقْنَطُوا ile ezel canibinden nida ediyor. Evet şeş cihetten nağme-i لاَ تَقْنَطُوا eyler huruş.

Evet zaruret ve incizab ve temayül ve tecarüb ve tecavüb ve tevatür; o katarat ve lemaatı musafaha ettirerek, ortalarındaki mesafeyi tayyedip bir havz-ı âb-ı hayatı ve dünyayı ışıklandıracak bir elektrik-i nevvareyi teşkil edecektir. Zira kemalin cemali dindir.

Hem din; saadetin ziyasıdır, hissin ulviyetidir, vicdanın selâmetidir. [6](1)

S- Şimdi hürriyet bahsini sual edeceğiz. Nedir şu hürriyet ki; o kadar tevilat onda birbiriyle çekişiyorlar? Ve hakkında acib garib rü'yalar görülür?

C- Yirmi seneden beri onu, hattâ rü'yalarda takib eden ve o sevda ile her şeyi terkeden birisi size güzel cevab verebilir.

S- Hürriyeti bize çok fena tefsir etmişler. Hattâ âdeta hürriyette insan her ne sefahet ve rezalet işlerse, başkasına zarar vermemek şartıyla birşey denilmez diye bize anlatmışlar. Acaba böyle midir?

C- Öyleler hürriyeti değil, belki sefahet ve rezaletlerini ilân ediyorlar ve çocuk bahanesi gibi hezeyan ediyorlar. Zira nazenin hürriyet, âdâb-ı şeriatla müteeddibe ve mütezeyyine olmak lâzımdır. Yoksa sefahet ve rezaletteki hürriyet, hürriyet değildir. Belki hayvanlıktır, şeytanın istibdadıdır, nefs-i emmareye esir olmaktır.

Hürriyet-i umumî, efradın zerrat-ı hürriyatının muhassalıdır. Hürriyetin şe'ni odur ki: Ne nefsine, ne gayriye zararı dokunmasın.

عَلَى اَنَّ كَمَالَ الْحُرِّيَّةِ اَنْ لاَ يَتَفَرْعَنْ وَ اَنْ لاَ يَسْتَهْزِئَ بِحُرِّيَّةِ غَيْرِهِ اِنَّ الْمُرَادَ حَقٌّ لكِنَّ الْمُجَاهَدَةَ لَيْسَتْ فِى سَبِيلِهَا

[7](1)

S- Bazı nas, senin gibi mana vermiyorlar. Hem de bazı Jön Türklerin a'mal ve etvarı pis tefsir ediliyor. Zira bazı ramazanı yer, rakı içer, namazı terkeder. Böyle, Allah'ın emrinde hıyanet eden, nasıl millete sadakat edecektir?

C- Evet, neam.. hakkınız var. Fakat hamiyet ayrı, iş ayrıdır. Bence bir kalb ve vicdan, fezail-i İslâmiye ile mütezeyyin olmazsa, ondan hakikî hamiyet ve sadakat ve adalet beklenilmez. Fakat iş ve san'at başka olduğu için, fâsık bir adam güzel çobanlık edebilir. Ayyaş bir adam, ayyaş olmadığı vakitte iyi saat yapabilir. İşte şimdi salahat ve mehareti, tabir-i âherle fazileti ve hamiyeti, nur-u kalb ve nur-u fikri cem'edenler vezaife kifayet etmezler. Öyle ise, ya meharettir veya salahattır. San'atta meharet ise müreccahtır. Hem de o sarhoş namazsızlar Jön Türk değiller, belki şeyn Türktürler. Yani fena ve çirkin Türktürler. Genç Türklerin râfızîleridirler. Her şeyin bir râfızîsi var. Hürriyetin râfızîsi de süfehadır.

Ey Türkler ve Kürdler! İnsaf ediniz. Bir râfızî bir hadîse yanlış mana verse veya yanlış amel etse; acaba hadîsi inkâr etmek mi lâzımdır, yoksa o râfızîyi tahtie edip namus-u hadîsi muhafaza etmek mi lâzımdır? Belki hürriyet budur ki: Kanun-u adalet ve te'dibden başka, hiç kimse kimseye tahakküm etmesin. Herkesin hukuku mahfuz kalsın, herkes harekât-ı meşruasında şahane serbest olsun. لاَ يَجْعَلْ بَعْضُكُمْ بَعْضًا اَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللّٰهِ nehyinin sırrına mazhar olsun.

S- 8(1) Demek biz eskiden beri hürriyetimize mâlik idik. Hürriyetimiz tev'em olarak bizimle doğmuş. Öyle ise başkalar keyiflensin, bize ne?

C- Evet zâten o sevda-yı hürriyettir ki, sizi tahammül-sûz meşakkatlere mütehammil kılmış. Ve medeniyetin müşa'şa' bu kadar mehasininden, sizin anka-i meşrebaneniz sizi müstağni etmiştir. Fakat ey göçerler! Sizde olanı yarı hürriyettir. Diğer yarısı da başkasının hürriyetini bozmamaktır. Hem de kut-u lâyemut ve vahşet ile âlûde olan hürriyet, sizin dağ komşularınız olan hayvanlarda da bulunuyor. Vakıa, şu bîçare vahşi hayvanların bir lezzeti ve tesellisi varsa, o da hürriyetleridir. Lâkin güneş gibi parlak, her ruhun maşukası ve cevher-i insaniyetin küfvü o hürriyettir ki: Saadet-saray-ı medeniyette oturmuş ve marifet ve fazilet ve İslâmiyet terbiyesiyle ve hulleleriyle mütezeyyine olan hürriyettir.

S- Ne diyorsun? Şu sena ettiğin hürriyet hakkında denilmiştir:

حُرِّيَّةٌ حَرِّيَّةٌ بِالنَّارِ ❊ لاَنَّهَا تَخْتَصُّ بِالْكُفَّارِ

C- O bîçare şâir, hürriyeti bolşevizm mesleği ve ibahe mezhebi zannetmiş. Hâşâ! Belki insana karşı hürriyet, Allah'a karşı ubudiyeti intac eder. Hem de çok adamlar görmüşüm, Sultan Abdülhamid'e Ahrardan ziyade hücum ederdi ve derdi: "Hürriyeti ve kanun-u esasîyi otuz sene evvel kabul ettiği için fenadır." İşte yahu, Sultan Abdülhamid'in mecbur olduğu istibdadını hürriyet zanneden ve kanun-u esasînin müsemmasız isminden ürken adamın

sözünde ne kıymet olur. Hem de, yirmi senelik İslâmiyet'in bir fedaisi de demiştir:

حُرِّيَّةٌ عَطِيَّةُ الرَّحْمنِ اِذْ اَنَّهَا خَاصِّيَّةُ اْلاِيمَانِ (*)[9]

S- Nasıl, hürriyet imanın hâssasıdır?

C- Zira rabıta-i iman ile Sultan-ı Kâinat'a hizmetkâr olan adam, başkasına tezellül ile tenezzül etmeye ve başkasının tahakküm ve istibdadı altına girmeye, o adamın izzet ve şehamet-i imaniyesi bırakmadığı gibi; başkasının hürriyet ve hukukuna tecavüz etmeyi dahi o adamın şefkat-i imaniyesi bırakmaz. Evet bir padişahın doğru bir hizmetkârı, bir çobanın tahakkümüne tezellül etmez. Bir bîçareye tahakküme dahi, o hizmetkâr tenezzül etmez. Demek iman ne kadar mükemmel olursa, o derece hürriyet parlar. İşte Asr-ı Saadet…

S- Bir büyük adama ve bir veliye ve bir şeyhe ve bir büyük âlime karşı nasıl hür olacağız? Onlar meziyetleri için bize tahakküm etmek haklarıdır. Biz onların faziletlerinin esiriyiz.

C- Velayetin, şeyhliğin, büyüklüğün şe'ni tevazu ve mahviyettir. Tekebbür ve tahakküm değildir. Demek tekebbür eden, sabiyy-i müteşeyyihtir. Siz de büyük tanımayınız.

S- Neden tekebbür küçüklük alâmetidir?

C- Zira her bir insan için, içinde görünecek ve onunla nâsı temaşa edecek bir mertebe-i haysiyet ve şöhret vardır. İşte o mertebe eğer kamet-i istidadından daha yüksek ise; o, o seviyede görünmek için tekebbür ile ona uzanıp tetavül ve tekebbür edecektir. Şayet kıymet ve istihkakı daha bülend ise, tevazu ile tekavvüs edip ona eğilecektir.

S- Pekâlâ, kabul ettik ki hürriyet iyidir, güzeldir. Fakat şu Rum ve Ermenilerin hürriyeti çirkin görünüyor, bizi düşündürür. Re'yin nedir?

C- Evvelâ: Onların hürriyeti; onlara zulmetmemek ve rahat bırakmaktır. Bu ise, şer'îdir. Bundan fazlası; sizin

fenalığınıza, divaneliğinize karşı bir tecavüzleridir, cehaletinizden bir istifadeleridir.

Sâniyen: Farzediniz ki, hürriyetleri bildiğiniz gibi size fena olsun. Lâkin, yine biz ehl-i İslâm zararlı değiliz. Çünki içimizdeki Ermeniler üç milyon olmadığı gibi, gayr-ı müslimler dahi on milyon yoktur. Halbuki bizim milletimiz ve ebedî kardeşlerimiz üçyüz milyondan ziyade iken, bunlar üç müdhiş kayd-ı istibdad ile mukayyed olup, ecnebilerin istibdad-ı manevîlerinin taht-ı esaretlerinde ezilirler. İşte hürriyetimizin bir şubesi olan gayr-ı müslimlerin hürriyeti, bizim umum milletimizin hürriyetinin rüşvetidir. Ve o müdhiş istibdad-ı manevînin dâfiidir. Ve o kayıdların anahtarıdır. Ve ecnebilerin, bizim dûşümüze çöktürdükleri müdhiş istibdad-ı manevînin râfi'idir. Evet Osmanlıların hürriyeti; koca Asya tali'inin keşşafıdır, İslâmiyetin bahtının miftahıdır, ittihad-ı İslâm surunun temelidir. [10](*)

S- Nedir o üç kayıd ki, istibdad-ı manevî onunla âlem-i İslâmiyeti kaydetmiştir?

C- Meselâ: Rus hükûmetinin istibdadı, bir kayıddır. Rus milletinin tahakkümü de diğer bir kayıddır. Âdât-ı küfriye ve zalimanelerinin tagallübü de üçüncü bir kayıddır. İngiliz hükûmeti, gerçi zahiren müstebid değilse de, milleti mütehakkimedir. Âdâtı dahi mütegallibedir. İşte size Hindistan bir bürhan ve Mısır yarı bürhandır. Binaenaleyh milletimiz ya üç veya bir buçuk kayıd ile mukayyeddir. Buna mukabil, bizim gayr-ı müslimlerin ayaklarında yalnız bir yalancı kaydımız vardı. Ona bedelen çok nazlarını çektiğimiz gibi, onlar neslen ve serveten ziyadeleştiler; biz bir nevi hizmetkârlık olan memuriyet ve askerlik cihetiyle servet ve nesilce aşağıya düştük. Fikr-i milliyet, hürriyetin pederidir. Yine esir Ekrad ve Etrak idi. İşte o yalancı kaydı, üç veya on milyonun ayağında açıyoruz. Tâ ki, üç kayıd ile mukayyed üçyüz milyon İslâmın hürriyetine meydan açılsın. [11](*) Elbette âcilen عَاجِلاً üçü veren ve âcilen آجِلاً üçyüzünü kazanan, hasaret etmiyor.

وَسَيَاْخُذُ اْلاِسْلاَمُ بِيَمِينِهِ مِنَ الْحُجَّةِ سَيْفًا صَارِمًا جَزَّارًا مُهَنَّدًا وَ بِشِمَالِهِ مِنَ الْحُرِّيَّةِ لِجَامَ فَرَسٍ عَرَبِىٍّ مُشْرِقِ اللَّوْنِ فَالِقًا بِفَاْسِهِ وَقَوْسِهِ رُؤُسَ اْلاِسْتِبْدَادِ الَّذِى بِهِ انْدَرَسَ بَسَاتِينُنَا

[12](*)

S- Heyhat! Nasıl hürriyetimiz umum âlem-i İslâm'ın hürriyetinin mukaddimesi ve fecr-i sadıkı olur?

C- İki cihet ile:

Birincisi: Bizde olan istibdad, Asya'nın hürriyetine zulmanî bir sed çekmişti. Ziya-yı hürriyet o muzlim perdeden geçemez idi ki, gözleri açsın, kemalâtı göstersin. İşte bu seddin tahribiyle, fikr-i hürriyet Çin'e kadar yayıldı ve yayılacaktır. Fakat Çin ifrat edip komünist oldu. Âlemdeki terazinin hürriyet gözü ağır geldiğinden, birdenbire terazinin öteki gözünde olan vahşet ve istibdadı kaldırdı, gitgide kalkacak. Eğer siz sahife-i efkârı okusanız, tarîk-i siyaseti görseniz, huteba-i umumî olan -doğru konuşan- ceraidi dinleseniz anlayacaksınız ki: Arabistan, Hindistan, Cava, Mısır, Kafkas, Afrika ve emsallerinde o derece fikr-i hürriyetin galeyanıyla, âlem-i İslâm'ın efkârında öyle bir tahavvül-ü azîm ve inkılab-ı acib ve terakki-i fikrî ve teyakkuz-u tam intac etmiştir ki, bahasına yüz sene verse idik yine ucuzdu. Zira hürriyet, milliyeti gösterdi. Milliyet sadefinde olan İslâmiyetin cevher-i nuranîsi tecelliye başladı. İslâmiyetin ihtizazını ihbar etti ki: Herbir Müslim, cüz'-ü ferd gibi başıboş değildir. Belki her biri, mürekkebat-ı mütedâhile-i mütesaideden bir cüz'dür. Sair eczalar ile, cazibe-i umumiye-i İslâmiye noktasında birbiriyle sıla-i rahmleri vardır. Şu ihbar bir kavî ümid verir ki; nokta-i istinad, nokta-i istimdad gayet kavî ve metindir. Şu ümid, yeisle öldürülen kuvve-i maneviyemizi ihya etti. Şu hayat, âlem-i İslâm'daki galeyan eden fikr-i hürriyetten istimdad ederek umum âlem-i İslâm üzerine çökmüş olan istibdad-ı manevî-i umumînin perdelerini parça parça edecektir. [13](*) عَلَى رَغْمِ اَنْفِ اَبِى الْيَاْسِ

İkinci Cihet: Şimdiye kadar ecnebiler bahane-mahane tutarlardı. Milletimizi eziyorlardı. Şimdi ise, ellerinde uruk-u insaniyetkâranelerine veya damar-ı mutaassıbanelerine veya a'sab-ı dessasanelerine dokunduracak, ellerinde serrişte-i bahane olacak öyle nokta bulamazlar. Bulsalar da tutamazlar. Bahusus medeniyet, hubb-u insaniyeti tevlid eder.

S- [14](*) Heyhat! Bize teselli veren şu ulvî emeli ye'se inkılab ettiren ve etrafımızda hayatımızı zehirlendirmek ve devletimizi parça parça etmek için ağızlarını açmış olan o müdhiş yılanlara ne diyeceğiz?

C- Korkmayınız. Medeniyet, fazilet, hürriyet; âlem-i insaniyette galebe çalmağa başladığından, bizzarure terazinin öteki yüzü şey'en fe-şey'en hafifleşecektir. Farz-ı muhal olarak, Allah etmesin, eğer bizi parça parça edip öldürseler; emin olunuz, biz yirmi olarak öleceğiz, üçyüz olarak dirileceğiz. Başımızdan rezail ve ihtilafatın gubarını silkip, hakikî münevver ve müttehid olarak kervan-ı benî-beşere pişdarlık edeceğiz. Biz, en şedid, en kavî ve en bâki hayatı intac eden öyle bir ölümden korkmayız. Biz ölsek de, İslâmiyet sağ kalır. O milliyet-i kudsiye sağ olsun. [15](*) فَكُلُّ آتٍ قَرِيبٌ

S- Gayr-ı müslimlerle nasıl müsavi olacağız?

C- Müsavat ise, fazilet ve şerefte değildir; hukuktadır. Hukukta ise, şah ve geda birdir. Acaba bir şeriat, karıncaya bilerek ayak basmayınız dese, tazibinden men'etse; nasıl benî-Âdemin hukukunu ihmal eder? Kellâ... Biz imtisal etmedik. Evet İmam-ı Ali'nin (R.A.) âdi bir Yahudi ile muhakemesi ve medar-ı fahriniz olan Salahaddin-i Eyyübî'nin miskin bir Hristiyan ile mürafaası, sizin şu yanlışınızı tashih eder zannederim.

S- Rum ve Ermenilerin hürriyeti bizi teşviş ediyor. Bir kerre tecavüze başlıyorlar; bir kerre "Hürriyet ve meşrutiyet bizimdir, biz yaptık." diyorlar. Bizi me'yus ediyorlar?

C- Zannediyorum tecavüzleri, eskiden sizden tahayyül ettikleri tecavüze karşı bir teşeffi-i gayz ve bundan sonra sizden tevehhüm ettikleri tecavüze karşı bir nümayiş gibidir. Eğer tamamıyla iman etseler ki, tecavüz sizden olmaz, adalete kanaat edeceklerdir. Şayet adalete kanaat etmezlerse; hak, hakkın kuvvetiyle burunlarını kırıp ikna ettirecektir. Hem de "Meşrutiyeti biz istihsal ettik." olan sözleri yalandır. Hürriyet ve meşrutiyet; askerimizin süngüsüyle, cem'iyet-i milliyenin kalemiyle sahife-i vücuda geldi. Öyle herzegûların arzuları, beylik ve muhtariyetin ammizadesi olan adem-i merkeziyet-i siyasiye idi. Sonra da yüzde doksan bize ittiba' ettiler. Beşi geveze, birkaç tanesi de zevzeklik edip eski hülyalarından vazgeçmek istemiyorlar.

S- Yahudi ve Nasara ile muhabbetten Kur'anda nehiy vardır: لاَ تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَ النَّصَارَى اَوْلِيَاءَ Bununla beraber nasıl dost olunuz dersiniz?

C- Evvelâ: Delil kat'iyy-ül metin olduğu gibi, kat'iyy-üd delalet olmak gerektir. Halbuki tevil ve ihtimalin mecali vardır. Zira nehy-i Kur'anî âmm değildir, mutlaktır. Mutlak ise, takyid olunabilir. Zaman bir büyük müfessirdir; kaydını izhar etse, itiraz olunmaz. Hem de hüküm müştak üzerine olsa; me'haz-ı iştikakı, illet-i hüküm gösterir. Demek bu nehiy, Yahudi ve Nasara ile yahudiyet ve nasraniyet olan âyineleri hasebiyledir. Hem de bir adam zâtı için sevilmez. Belki muhabbet, sıfat veya san'atı içindir. Öyle ise herbir müslümanın herbir sıfatı müslüman olması lâzım olmadığı gibi, herbir kâfirin dahi bütün sıfat ve san'atları kâfir olmak lâzım gelmez. Binaenaleyh müslüman olan bir sıfatı veya bir san'atı, istihsan etmekle iktibas etmek neden caiz olmasın? Ehl-i kitabdan bir haremin olsa elbette seveceksin.

Sâniyen: Zaman-ı Saadette bir inkılab-ı azîm-i dinî vücuda geldi. Bütün ezhanı nokta-i dine çevirdiğinden, bütün muhabbet ve adaveti o noktada toplayıp muhabbet ve adavet ederlerdi. Onun için gayr-ı müslimlere olan muhabbetten nifak kokusu geliyordu. Lâkin şimdi âlemdeki

bir inkılab-ı acib-i medenî ve dünyevîdir. Bütün ezhanı zabt ve bütün ukûlü meşgul eden nokta-i medeniyet, terakki ve dünyadır. Zâten onların ekserîsi, dinlerine o kadar mukayyed değildirler. Binaenaleyh onlarla dost olmamız, medeniyet ve terakkilerini istihsan ile iktibas etmektir. Ve her saadet-i dünyeviyenin esası olan asayişi muhafazadır. İşte şu dostluk, kat'iyyen nehy-i Kur'anîde dâhil değildir.

S- Bir kısım Jön Türk der: "Demeyiniz Hristiyanlara hey kâfir. Zira ehl-i kitabdırlar." Neden kâfir olana kâfir demiyeceğiz?

C- Kör adama, hey kör demediğiniz gibi... Çünki eziyettir. Eziyetten nehiy var: مَنْ آذَى ذِمِّيًّا ilh....

Sâniyen: Kâfirin iki manası vardır: Birisi ve en mütebadiri, dinsiz ve münkir-i Sâni' demektir. Şu mana ile, ehl-i kitaba ıtlak etmeğe hakkımız yoktur. İkincisi: Peygamberimizi ve İslâmiyeti münkir demektir. Şu mana ile onlara ıtlak etmek hakkımızdır. Onlar dahi razıdırlar. Lâkin örfen evvelki mananın tebadüründen, bir kelime-i tahkir ve eziyet olmuştur.

Hem de daire-i itikadı, daire-i muamelâta karıştırmağa mecburiyet yoktur. Kabildir, o kısım Jön Türklerin muradı bu olsun.

S- Çok fena şeyleri işitiyoruz. Bahusus gayr-ı müslimler de güya bir İslâm kızını almışlar.. filan yerde böyle olmuş, diğer yerde şöyle olmuş. Olmuş.. olmuş.. olmuş.. ilââhir...

C- Evet maatteessüf daha yeni ve bulanık bir devlette ve cahil ve perişan bir millette, şöyle fena ve pis şeylerin vukuu zarurî gibidir. Eskiden daha berbadı vardı. Fakat şimdi görünüyor. Bir derd görünürse, devası âsândır. Hem de büyük işlerde yalnız kusurları gören cerbezelik ile aldanır veya aldatır. Cerbezenin şe'ni, bir seyyieyi sünbüllendirerek hasenata galib etmektir.

Meselâ şu aşiretin herbir ferdi, bir günde attığı balgamı, cerbeze ile vehmen tayy-ı mekân ederek birden bir şahısta tahayyül edip başka efradı ona kıyas ederek, o nazar ile baksa.. veyahut bir sene zarfında birisinden gelen rayiha-i

keriheyi, cerbeze ile tayy-ı zaman tevehhümüyle, birden dakika-i vâhidede, o şahıstan sudûrunu tasavvur etse; acaba ne derece evvelki adam müstakzer, ikinci adam müteaffin olur? Hattâ hayal gözünü kapasa, vehim dahi burnunu tutsa mağaralarından kaçsalar, hakları var. Akıl onları tevbih etmeyecektir.

İşte şu cerbezenin tavr-ı acibi; zaman ve mekânda müteferrik şeyleri toplar, bir yapar. O siyah perde ile her şeyi temaşa eder. Hakikaten cerbeze, enva'ıyla garaibin makinesidir. Görünüyor ki, cerbeze-âlûd bir âşıkın nazarında, umum kâinat birbirine muhabbet ile müncezib ve rakkasane hareket ediyor ve gülüşüyor. Çocuğunun vefatıyla matem tutan bir vâlidenin nazarında, umum kâinat hüzün-engizane ağlaşıyor. Herkes istediği ve haline münasib gördüğü meyveyi koparır.

Bu makamda size bir temsil îrad edeceğim. Meselâ: Sizden bir adam yalnız bir saat tenezzüh etmek üzere gayet müzeyyen ve müzehher bir bahçeye girse; nekaisten müberra olmak, cinan-ı cennetin mahsusatından ve her kemale bir noksanı karıştırmak, şu âlem-i kevn ü fesadın mukteziyatından olmakla şu bahçenin müteferrik köşelerinde de bazı pis ve murdar şeyler bulunduğu için -inhiraf-ı mizac sevki ve emriyle- yalnız o taaffünatı taharri ve o murdar şeylere idame-i nazar eder. Güya onda yalnız o var. Hülyanın hükmüyle fena hayal tevessü' ederek, o bostanı bir selhhane ve mezbele suretinde gösterdiğinden midesi bulanır ve istifrağ eder, kemal-i nefret ile kaçar. Acaba beşerin lezzet-i hayatını gussedar eden böyle bir hayale, hikmet ve maslahat rûy-i rıza gösterir mi?

Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen güzel rü'ya görür. Güzel rü'ya [16](1) gören, hayatından lezzet alır.

S- Gayr-ı müslimin askerliği nasıl caiz olur?

C- Dört vecihle:

Evvelâ: Askerlik kavga içindir. Dünkü gün siz o dehşetli ayı ile boğuştuğunuz vakit karılar, çingeneler, çocuklar, itler

size yardım ettiklerinden size ayıb mı oldu?

Sâniyen: Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın, Arab müşriklerinden muahid ve halifleri vardı. Beraber kavgaya giderlerdi. Bunlar ise, ehl-i kitabdır. Orduda toplu olmayıp müteferrik olduklarından, bizdeki ekseriyet ve kuvvet-i hissiyat, mazarrat-ı mütevehhimeye karşı sed çeker.

Sâlisen: Düvel-i İslâmiyede velev nadiren olsun gayr-ı müslim, askerlikte istihdam olunmuştur. Yeniçeri Ocağı buna şahiddir.

....

S- Eskiden İslâmlar zengin, onlar fakir idiler. Şimdi her yerde kaziye bilakistir. Hikmeti nedir?

C- İki sebebi biliyorum:

Birincisi: لَيْسَ لِلْاِنْسَانِ اِلاَّ مَا سَعَى olan ferman-ı Rabbanîden müstefad olan meyelan-ı sa'y ve اَلْكَاسِبُ حَبِيبُ اللّهِ olan ferman-ı Nebevîden müstefad olan şevk-i kesb, bazı telkinat ile o meyelan kırıldı ve o şevk de söndü. Zira i'lâ-yı kelimetullah şu zamanda maddeten terakkiye mütevakkıf olduğunu bilmeyen; ve dünya مِنْ حَيْثُ هِىَ مَزْرَعَةُ اْلآخِرَةِ cihetiyle kıymetini takdir etmeyen; ve kurûn-u vustâ ve kurûn-u uhranın ilcaatını tefrik eylemeyen; ve birbirinden gayet uzak, biri mezmum ve biri memduh olan tahsil ve kesbde olan kanaatı ile, mahsul ve ücretteki kanaatı temyiz etmeyen; ve birbirinden nihayet derecede baîd, hattâ biri tenbelliğin ünvanı, diğeri hakikî ihlasın sadefi olan iki tevekkülü (ki biri, meşietin muktezası olan esbab arasındaki nizama karşı temerrüd hükmünde olan, tertib-i mukaddemattaki bir tevekkül-ü tenbelane; diğeri, İslâmiyetin muktezası olan, netice itibariyle gerdendade-i tevfik olarak vazife-i İlahiyeye karışmamakla terettüb-ü neticede mü'minane tevekküldür) ikisini birbiriyle iltibas eden ve "Ümmetî! Ümmetî!" sırrını teferrüs etmeyen ve خَيْرُ النَّاسِ مَنْ يَنْفَعُ النَّاسَ hikmetini anlamayan bazı adamlar ve bilmeyen bir kısım vaizlerdir ki, o meyelanı kırdılar; o şevki de söndürdüler.

İkinci Sebeb: Biz, gayr-ı tabiî ve tenbelliğe müsaid ve gururu okşayan imaret maişetine el atıp, belamızı bulduk.

S- Nasıl?

C- Maişet için tarîk-i tabiî ve meşru' ve zîhayat; san'attır, ziraattır, ticarettir. Gayr-ı tabiî ise, memuriyet ve her nev'iyle imarettir. Bence imareti, ne nam ile olursa olsun, medar-ı maişet edenler bir nevi cerrar ve aceze ve seeledir. Fakat hilebaz kısmında... Bence memuriyete veya imarete giren, yalnız hamiyet ve hizmet için girmelidir. Yoksa yalnız maişet ve menfaat için girse, bir nevi çingenelik eder. [17](*) İşte memuriyet filcümle ve askerlik bilcümle bizde olduğu için, servetimizi israf eline verip neslimizi etrafa saçıp zayi' ettik. Eğer öyle gitse idi, biz de elden giderdik. İşte onların asker olması, zarurete yakın bir maslahat-ı mürseledir. Hem de mecburuz. Mesalih-i mürsele ise, İmam-ı Mâlik mezhebinde bir illet-i şer'iye olabilir.

S- Şimdi Ermeniler kaymakam ve vali oluyorlar, nasıl olur?

C- Saatçı ve makineci ve süpürgeci oldukları gibi... Zira meşrutiyet, hâkimiyet-i millettir. Hükûmet hizmetkârdır. Meşrutiyet doğru olursa; kaymakam ve vali reis değiller, belki ücretli hizmetkârlardır. Gayr-ı müslim reis olamaz, fakat hizmetkâr olur. Farzediniz ki, memuriyet bir nevi riyaset ve bir ağalıktır. Gayr-ı müslimlerden üç bin adamı ağalığımıza, riyasetimize şerik ettiğimiz vakitte; millet-i İslâmiyeden aktar-ı âlemde üç yüz bin adamın riyasetine yol açılıyor. Biri zayi' edip, bini kazanan zarar etmez.

S- Şeriatın bazı ahkâmı, meselâ valilerin vazifelerine taalluku var.

C- Bundan sonra bizzarure hilafeti temsil eden Meşihat-ı İslâmiye ve diyanet dairesi; hem âlî, hem mukaddes, hem ayrı, hem nezzare olacaktır. Şimdi hâkim şahıs değil, efkâr-ı âmme olduğu için, onun nev'inden şahs-ı manevî bir fetva emini ister....

S- Eskiden beri işitiyoruz ki: “Bazı Jön Türkler masondurlar, dine zarar ediyorlar.”

C- İstibdad, kendini ibka etmek için şu telkinatı vermiştir. [18](*) Bazı lâübalilik dahi, şu vehme kuvvet veriyor. Fakat emin olunuz ki, onların masonluğa girmeyen kısmının maksadları, dine zarar değildir. Belki milletin selâmetini temin etmektir. Fakat bazıları, dine lâyık olmayan bârid taassuba müfritane ilişiyorlar. Demek hürriyete ve meşrutiyete hizmetleri sebkat eden veyahut kabul eyleyenleri, Jön Türk tesmiye ediyorsunuz. İşte onların bir kısmı, İslâmiyet fedaileridir. Bir kısmı da, selâmet-i millet fedaileridir. Onların ukde-i hayatiyelerini teşkil eden, mason olmayan ekserî İttihad ve Terakki’dir. Ve sizin şu aşairiniz kadar ülema ve meşayih, Jön Türkler meyanında mevcuddur. Vakıa onlarda bir takım edebsiz, çok sefih masonlar dahi bulunur; lâkin yüzde ondur. Yüzde doksanı sizin gibi mu’tekid müslimlerdir. (Velhükmü lil-ekser).

بِقَاعِدَةِ اَنَّ زَيْنَ عَيْنِ الرِّضَا حُسْنُ النَّظَرِ بِاللُّطْفِ وَالشَّفْقَةِ وَاَنَّ نُورَ الْفُؤَادِ
بِالرِّفْقِ وَالرَّحْمَةِ وَلَقَدْ سَمَى عَلَى الْحَقِّ بِاِقْدَامِ التَّوْفِيقِ وَ سَعِدَ مَنِ اخْتَارَ
(اَلْاِسْتِضَاءَ بِمِصْبَاحِ (اَنَا عِنْدَ حُسْنِ ظَنِّ عَبْدِى بِى

[19](1)

Hüsn-ü zan ediniz; sû’-i zan, hem size, hem onlara zarar verir.

S- Neden sû’-i zannımız onlara zarar versin?

C- Onların bir kısmı sizin gibi tahkiksiz, taklid ile İslâmiyetin zevahirini bilirler. Taklid ise, teşkikat ile yırtılır. O halde bazılarına -bahusus dinde sathî, felsefe ile mütevaggil olursa- dinsiz dediğiniz vakit, ihtimal ki tereddüde düşüp, mesleği İslâmiyet’ten hariçmiş gibi vesveselerle “Herçi bâd âbâd” diyerek, me’yusane belki muannidane İslâmiyete münafî harekâta başlar. İşte ey bî-insaflar! Gördünüz, nasıl bazı bîçarelerin dalaletine sebeb oluyorsunuz. Fena adama, iyisin iyisin denilse iyileşmesi ve iyi adama, fenasın fenasın denildikçe fenalaşması çok vuku’ bulmuştur.

S- Neden?

C- Farazâ, bazılarının altında büyük fenalıkları varsa da, hücum edilmemek gerektir. Zira çok fenalık vardır ki; iyilik perdesi altında kaldıkça ve perde yırtılmadıkça ve ondan tegafül edildikçe, mahdud ve mahsur kaldığı gibi, sahibi de perde-i hicab ve hayâ altında kendisinin ıslahına çalışır. Lâkin vakta ki perde yırtılsa, hayâ atılır; hücum gösterilse, fenalık fena tevessü' eder.

Ben 31 Mart hâdisesinde şuna yakın bir hal gördüm. Zira İslâmiyet'in meşrutiyetperver ve hamiyetli fedaileri, cevher-i hayat makamında bildikleri nimet-i meşrutiyeti şeriata tatbik edip, ehl-i hükûmeti adalet namazında kıbleye irşad ve nam-ı mukaddes şeriatı meşrutiyet kuvvetiyle i'lâ; ve meşrutiyeti şeriat kuvvetiyle ibka; ve bütün seyyiat-ı sâbıkayı, muhalefet-i şeriat üzerine ilka etmek için bazı telkinatta ve teferruatın tatbikatında bulundular. Sonra, sağını solundan farkedemiyenler, hâşâ şeriatı istibdada müsaid zannederek, tuti kuşları taklidi gibi "Şeriat isteriz!" demekle, hakikî maksad ortada anlaşılmaz oldu. Zâten plânlar serilmişti. İşte o zaman yalan olarak hamiyet maskesini takınan bazı herifler, o ism-i mukaddese tecavüz ettiler. İşte cây-ı ibret bir nokta-i siyah!

وَلَقَدْ قَعَدَتِ الْهِمَّةُ بِتِلْكَ النُّقْطَةِ وَلَمْ تَقْتَدِرْ عَلَى النُّهُوضِ وَلَقَدْ شَوَّشَتْ طَنْطَنَةُ اْلاَغْرَاضِ صَدَاءَ مُوسِيقَةِ الْحُرِّيَّةِ.. وَلَقَدْ تَقَلَّصَتِ الْمَشْرُوطِيَّةُ مُنْحَصِرَةً اِسْمًا عَلَى قَلِيلِينَ فَتَفَرَّقَتْ عَنْهَا حُمَاةُ ذِمَارِهَا

[20](1)

S- Neden dinsiz zannettiğimiz bazılarından bize zarar gelsin?

C- Hayal perdesi üstünde size bir timsal manzarasını göstererek mazarratını anlatacağım:

İşte şu sahrada gayet muhteşem bir bostan içinde bir kasr var. Kasrın bir köşesinde sizin Beytüşşebab Kaplıcası gibi bir kaplıca olduğunu tahayyül ediniz. Siz dışarıda bürudetin tazyikiyle, kar'ın tokadıyla, rüzgârın sillesiyle ihtiyaren veya ızdıraren saray içine girmeğe mecbursunuz. Lâkin kapıda bir-iki kör ve havuz içinde bazı çıplak adamları görmüş veya

işitmişsiniz. Bundan tevehhüm ediyorsunuz ki; o saray, körhane veya çıplakhanedir. Siz girdiğinizde, onlar gibi olmak için taat libasını çıkarıyorsunuz ve onların avretini görmemek için, akide denilen hakikat gözünü kapatıyorsunuz. Halbuki onlar muhteşem odalarda gözleri açık ve avretleri mestur olarak mütefekkirane meşveret ve bazı köşelerdeki kör ve çıplakların setr ve tedavisine hizmet ediyorlar. İşte sen, şu suret-i vahşiyane ve eblehanede avretin açık, gözün kapalı olarak içlerine girsen; acaba bundan daha büyük maskaralık ve zarar olabilir mi? Hakikaten bence, bir müslüman neslinden gelen bir adamın akıl ve fikri İslâmiyet'ten tecerrüd etse bile, fıtratı ve vicdanı hiçbir vakit İslâmiyet'ten vazgeçemez. En ebleh, en sefih bile, sedd-i rasîn-i istinadımız olan İslâmiyet'e bütün mevcudiyetiyle tarafdardır; lâsiyyema siyasetten haberdar olanlar…

Hem zaman-ı saadetten şimdiye kadar hiçbir tarih bize bildirmiyor ki; bir müslüman muhakeme-i akliyesiyle başka bir dini, İslâmiyet'e tercih etmiş olsun ve delil ile başka bir dine dâhil olmuş olsun. Dinden çıkanlar var, o başka mes'ele.. taklid ise, ehemmiyetsizdir. Halbuki edyan-ı saire müntesibleri mutlaka fevc fevc, muhakeme-i akliye ile ve bürhan-ı kat'î ile daire-i İslâmiyet'e dâhil olmuşlar ve olmaktadırlar. Eğer biz, doğru İslâmiyet'i ve İslâmiyet'e lâyık doğruluğu ve istikameti göstersek, bundan sonra onlardan fevc fevc dâhil olacaklardır.

Hem de tarih bize bildiriyor ki: Ehl-i İslâm'ın temeddünü, hakikat-ı İslâmiyete ittiba'ları nisbetindedir. Başkaların temeddünü ise, dinleriyle makûsen mütenasibdir. Hem de hakikat bize bildiriyor ki: Mütenebbih olan beşer, dinsiz olamaz. Lâsiyyema uyanmış, insaniyeti tanımış, müstakbele ve ebede namzed olmuş adam dinsiz yaşayamaz. Zira uyanmış bir beşer, kâinatın tehacümüne karşı istinad edecek ve gayr-ı mahdud âmâline neşv ü nema verecek ve istimdadgâhı olacak noktayı -yani din-i hak olan dane-i hakikatı- elde etmezse yaşamaz. Bu sırdandır ki; herkeste

din-i hakkı bulmak için bir meyl-i taharri uyanmıştır. Demek istikbalde nev'-i beşerin din-i fıtrîsi İslâmiyet olacağına beraat-ül istihlal vardır.

Ey insafsızlar! Umum âlemi yutacak, birleştirecek, besleyecek, ziyalandıracak bir istidadda olan hakikat-ı İslâmiyeti nasıl dar buldunuz ki, fukaraya ve mutaassıb bir kısım hocalara tahsis edip, İslâmiyet'in yarı ehlini dışarıya atmak istiyorsunuz. Hem de, umum kemalâtı câmi', bütün nev'-i beşerin hissiyat-ı âliyesini besleyecek mevaddı muhit olan o kasr-ı nuranî-yi İslâmiyeti, ne cür'etle matem tutmuş bir siyah çadır gibi bir kısım fukaraya ve bedevilere ve mürteci'lere has olduğunu tahayyül ediyorsunuz? Evet herkes âyinesinin müşahedatına tâbi'dir. Demek sizin siyah ve yalancı âyineniz size öyle göstermiştir.

S- İfrat ediyorsun, hayali hakikat gösteriyorsun. Bizi de techil ile tahkir ediyorsun. Zaman âhirzamandır, gittikçe daha fenalaşacak. [21](*)

C- Neden dünya herkese terakki dünyası olsun da, yalnız bizim için tedenni dünyası olsun?... Öyle mi? İşte ben de sizinle konuşmayacağım, şu tarafa dönüyorum, müstakbeldeki insanlarla konuşacağım:

Ey üçyüz seneden sonraki yüksek asrın arkasında gizlenmiş ve sâkitane Nur'un sözünü dinleyen ve bir nazar-ı hafî-i gaybî ile bizi temaşa eden Said'ler, Hamza'lar, Ömer'ler, Osman'lar, Tahir'ler, Yusuf'lar, Ahmed'ler vesaireler!.. Sizlere hitab ediyorum. Başlarınızı kaldırınız, "Sadakte" deyiniz. Ve böyle demek sizlere borç olsun. Şu muasırlarım, varsın beni dinlemesinler. Tarih denilen mazi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgrafla sizin ile konuşuyorum. Ne yapayım, acele ettim, kışta geldim; sizler cennet-âsâ bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen nur tohumları, zemininizde çiçek açacaktır. Biz hizmetimizin ücreti olarak sizden şunu bekliyoruz ki: Mazi kıt'asına geçmek için geldiğiniz vakit, mezarımıza uğrayınız; o bahar hediyelerinden birkaç tanesini medresemin [22](*)

mezar taşı denilen ve kemiklerimizi misafir eden ve Horhor toprağının kapıcısı olan kal'anın başına takınız. Kapıcıya tenbih edeceğiz; bizi çağırınız. Mezarımızdan هَنِيئًا لَكُمْ sadâsını işiteceksiniz.

[23](1) وَلَوْ مِنَ الشَّاهِدِ عَلَى طَيْفِ الضَّيْفِ

Şu zamanın memesinden bizimle süt emen ve gözleri arkada maziye bakan ve tasavvuratları kendileri gibi hakikatsız ve ilerileşmiş (ayrılmış) olan bu çocuklar, varsınlar şu kitabın [24](*) hakaikını hayal tevehhüm etsinler. Zira ben biliyorum ki; şu kitabın mesaili hakikat olarak sizde tahakkuk edecektir.

Ey muhatablarım! Ben çok bağırıyorum. Zira asr-ı sâlis-i aşrın (yani onüçüncü asrın) minaresinin başında durmuşum, sureten medenî ve dinde lâkayd ve fikren mazinin en derin derelerinde olanları câmiye davet ediyorum.

İşte ey iki hayatın ruhu hükmünde olan İslâmiyet'i bırakan iki ayaklı mezar-ı müteharrik bedbahtlar! Mesîl-i neslin kapısında durmayınız. Mezar sizi bekliyor, çekiliniz; tâ ki, hakikat-ı İslâmiyeyi hakkıyla kâinat üzerinde temevvücsâz edecek olan nesl-i cedid gelsin!..

S- Eskiler bizden a'lâ veya bizim gibi; gelenler bizden daha fena gelecekler?

C- [25](*) Ey Türkler ve Kürdler, acaba şimdi bir miting yapsam; sizin bin sene evvelki ecdadınızı ve iki asır sonraki evlâdlarınızı şu gürültühane olan asr-ı hazır meclisine davet etsem... Acaba sağ tarafta saf tutan eski ecdadınız demiyecekler mi:

"Hey mirasyedi yaramaz çocuklar! Netice-i hayatımız siz misiniz? Heyhat! Bizi akîm bir kıyas ettiniz, bizi kısır bıraktınız!" Hem de sol tarafında duran ve şehristan-ı istikbalden gelen evlâdlarınız, sağdaki ecdadlarınızı tasdik ederek demiyecekler mi ki:

"Ey tenbel pederler! Siz misiniz hayatımızın suğra ve kübrası? Siz misiniz şu şanlı ecdadımızla bizi rabteden

rabıtamızın hadd-i evsatı? Heyhat!.. Ne kadar hakikatsız ve karıştırıcı ve müşagabeli bir kıyas oldunuz!” [26](**)

İşte ey bedevi göçerler ve ey inkılab softaları! [27](1) Manzara-i hayal [28](2) üstünde gördünüz ki, şu büyük mitingde iki taraf da sizi protesto ettiler.

S- Bu kadar tahkire müstehak değiliz. Biz eslafın ezyalini tutmakla beraber, ahlafın teşebbüsatından dahi geri kalmamağa söz veriyoruz. فَفَتَحْنَا السَّمْعَ لِكَلاَمِكَ فَمَرْحَبًا بِهِ

C- Nedamet ettiğinizden vazifeniz olan suale avdet edebilirsiniz.

S- Ülema-i eslaf istibdadın fenalığından bahsetmişler mi? [29](*)

C- Bin kerre evet. Zira ağleb-i şuara kasidelerinde, çok müellifler kitablarının dibacelerinde zamandan şikayet ve dehre itiraz ve feleğe hücum etmiş ve dünyayı ayak altına alıp çiğnemişler. Eğer kalb kulağıyla ve akıl gözüyle dinleyip baksanız, göreceksiniz ki: Bütün itirazat okları, mazinin muzlim perdesine sarılan istibdadın bağrına gider. Ve işiteceksiniz ki; bütün vaveylâlar istibdad pençesinin tesirinden gelir. Gerçi istibdad görünmüyordu ve ismi belli değildi; lâkin herkesin ruhu istibdadın manasıyla tesemmüm ederdi ve bir zehir atanı bilirdi. Bazı kuvvetli dâhîler nefes aldıkça amîk ve derin bir feryad koparırlardı. Fakat akıl onu güzelce tanımazdı. Çünki karanlıkta ve toplanmamış idi. Vakta ki o mana-yı istibdadı, def’i muhal bir bela-yı semavî zannettiler; zamana hücum ve dehrin başına tokat ve feleğin bağrına oklar atmağa başladılar. Çünki bir kaide-i mukarreredir: Birşey cüz’-ü ihtiyarînin dairesinden ve cüz’iyetten çıkıp külliyet dairesine girse, veyahut bihasebil’âde def’i muhal olsa; zamana isnad edilir ve kabahat dehre atılır, taşlar feleğin kubbesine vurulur. Eğer iyi temaşa etsen göreceksin ki; feleğe atılan taşlar, döndüğü vakit bir yeis olarak kalbde tahaccür eder...

اُنْظُرْ كَيْفَ اَطَالُوا فِيمَا لاَ يَلْزَمُ وَكُلَّمَا اَضَائَتْ لَهُمُ السَّعَادَةُ اَثْنَوْا عَلَى مَنْ سَادَهُمْ وَكُلَّمَا اَظْلَمَ عَلَيْهِمْ شَتَمُوا الزَّمَانَ

[30](1)

S- Acaba şu zaman ve dehrin şikayetinden Sâni'-i Zülcelal'in san'at-ı bedî'ine itiraz çıkmaz mı?

C- [31](*) Hâyır, aslâ... Belki manası şudur: Güya şikayetçi der ki: İstediğim emir ve arzu ettiğim şey ve teşehhi ettiğim hal ise, hikmet-i ezeliyenin düsturu ile tanzim olunan âlemin mahiyeti müstaid ve inayet-i ezeliyenin pergârıyla nakşolunan feleğin kanunu müsaid ve meşiet-i ezeliyenin matbaasında tab'olunan zamanın tabiatı muvafık ve mesalih-i umumiyeyi tesis eden hikmet-i İlahî razı değillerdir ki; şu âlem-i imkân, Feyyaz-ı Mutlak'ın yed-i kudretinden şu ukûlümüzün hendesesiyle ve tehevvüsümüzün iştihasıyla istediğimiz semeratı koparsın. Verse de tutamaz, düşse de kaldıramaz. Evet bir şahsın tehevvüsü için büyük bir daire-i muhitayı hareket-i mühimmesinden durdurmaz.

S- Çok âlim ve şâirler, zamanlarında büyük hâkimleri ifrat ile sena etmişler. Halbuki o hâkimlerin çoğuna müstebid nazarıyla bakıyorsun? Demek iyi etmemişler.

C- وَلَوْلاَ خِلاَلُ سُنَّةِ الشِّعْرِ مَا دَرَى ❊ بُنَاةُ الْمَعَالِى كَيْفَ تُبْنَى الْمَكَارِمُ kaidesince, onların niyetleri: Ümerayı seyyiattan latif bir hile ile vazgeçirmek ve onlara hasenat arkasında müsabaka için garib bir bahşiş-i şâiraneyi ortaya koymak... Lâkin o bahşiş koca bir milletin sırtından alındığından istibdadkârane hareket etmişlerdir. Demek çendan niyette iyi etmişler, lâkin amelde yanlış gitmişler.

S- Neden?

C- Zira kaside ve bazı te'liflerinde büyük bir kavmin mehasinini manen garat edip, bir müstebide verip ve ondan gösterdiklerinden, şu noktadan bilmeyerek istibdadı alkışlamışlar.

S- Biz Türkler ve Kürdler, bizde kalbimizin dolusu, belki cesedimiz mâlâmâl, belki inbisat edip şu derelerde dağ olarak tahaccür etmiş kal'amız olan bir şecaat vardır. Ve başımızın dolusu zekâvetimiz var. Ve sinemizi mâlâmâl edecek gayret vardır. Ve bedenimizi ve a'zâlarımızı

dolduracak itaat vardır. Ve dereleri hayatlandıracak ve dağları müzeyyen edecek efradımız var. [32](1)

Neden böyle sefil ve müflis ve zelil kaldık ki.. hem yol üstünde de kaldık. Terakkiye binenler bizi çiğneyip istikbale doğru koşup gidiyorlar. Komşumuz olan milletler bizden az iken, kuvvetleri bizden çok kısa iken üzerimize tetavül ediyorlar? [33](1) اِنَّ رِكْسَهُمْ يَغْلِبُ طَاهِرَنَا

C- Hînâ, meşrutiyette tövbenin kapısı açıktır ve tövbe edenler çoktur. Şimdiki rüesaya tevbih ve ta’nifte hakkım yoktur. Ben taşımı sâbıka atıyorum. Bazılarının hatırı kırılsa da mazur tutulsun. Yalnız hakkın hatırı kırılmasın. Zira milletin hatırı, onların hatırından daha âlî, daha gâlîdir. İşte o tedenninin mühim bir sebebi: Bazı rüesa ile haksız olarak millete fedakârlık iddia eden sahtekâr hamiyetfüruşlar veya velayeti dava eden ehliyetsiz bazı müteşeyyihlerdir. Fakat sünnet-i seniyeye muhalif olan bu sünnet-i seyyie, yine istibdadın seyyiatındandır.

S- Nasıl?

C- Zira herbir millet için, o milletin cesaret-i milliyesini teşkil eden ve namus-u milliyesini muhafaza eden ve kuvveti onda toplanacak bir manevî havuz vardır. Ve sehavet-i milliyesini teşkil eden ve menafi’-i umumiyesini temin eden ve fazla kalan malları onda tahazzün edecek bir hazine-i maneviyesi vardır. İşte o iki kısım reisler, bilerek veya bilmeyerek, o havuzun ve o hazinenin etrafında delik-melik açtılar. Maye-i bekayı ve madde-i hayatı çektiler. Havuzu kurutup, hazineyi boş bıraktılar. Böyle gitse, devlet milyarlar borç altında kalıp düşecek. Nasıl bir adamın kuvve-i gazabiyesi olan dafiası ve kuvve-i şeheviye olan cazibesi olmazsa ölmüş olmuş olur ve hayy iken meyyittir. Hem de bir şimendiferin buhar kazanı delik-melik olsa, perişan ve hareketten muattal kalır. Hem de bir tesbihin ipi kırılsa dağılır. Öyle de, bir şahs-ı manevî olan bir milletin kuvvet ve malının havuzu ve hazinesini boşaltan başlar; o milleti serseri, perişan ve mevcudiyetsiz edip, fikr-i milliyetin ipini

kesip, parça parça ederler. Evet, حَقِيقَتِ كَتْم نَمِى كُنَمْ بَرَاىِ دِلِ عَامِى چَنْد bazı avamın hatırı için hakikatın hatırını kırmayacağım.

S- Şu makam, nihayet derecede tafsile değer bir makamdır. Mücmel ve mübhem bırakma!

C- Zaman-ı sâbık, vahşet ve cehaletinizi istihdam ederek pis bir tarîk ile ve müheyya ettiği plânlarla, bir kısım büyükler cebir kuvvetiyle o menbaı ve o madeni delip, zülal-i hayatı kumistan ve şûristan sahrasına akıttılar. Bazı tenbel ve cerrarlar yeşillendi. Hattâ onlar servet-i dünyadan tenfir yolunda pençesini küçük bir "sayd"a (ava) atan bîçarelerin hassas ve zaîf damarlarını tutarlardı. Tâ pençeleri o sayddan açılsın, onlar o avı kaçırsınlar. Evet her milletin -o milletin menfaatı için- bir miktar malı ile fedakârlık edip bir sehaveti vardır. İşte bizdeki sehavet-i milliye sû'-i istimal edildi. Başka milletin sehavet-i milliyesi zeyn-âb (havuz) gibi içine girer, milletin cevfinde hazine tutar. Ulûm ve maarif, altına su verir. Hem de zaman-ı sâbıkta bir kısım büyükler, namus-u milleti muhafaza eden cesaret-i milliyeyi sû'-i istimal edip, zemin-i ihtilaf olan kumistana atıp kaybettiler. Her biri o kuvvetin bir zarfını başkasının boynuna vurup kırdılar ve kırıldı. Hattâ beş yüz bin kahraman ile namus-u milleti muhafaza etmeye müstaid olan bir kuvvet-i azîmeyi mabeynlerinde sarfedip ihtilafat zemininde mahvettiklerinden, kendilerini terbiyeye müstehak ederlerdi. Eğer meşrutiyetten ve hürriyet-i şer'iyeden istifade edip, o delikleri kapatıp veya zeyn-âb suretine çevirseniz, o kıymetdar kuvveti harice sarfetmek için devletimizin eline verseniz; bahasına merhamet ve adalet ve medeniyeti kazanacaksınız.

–Eğer isterseniz sizin ile becayiş olacağım. Ben sorayım, siz cevab veriniz.

C- فَاسْئَلْ وَلاَ تَجِدْ بِهِ خَبِيرًا

S- Ermeni milleti sizden daha cesur olabilir mi? [34](1)

C- Hâyır. Aslâ! Olmamış ve olamaz.

S- Neden onların bir fedaisini yandırıp parça parça ederlerdi, esrarını ve arkadaşını izhar etmezdi. Halbuki sizin bir yiğidinize bir bıçak vurulsa, bütün esrarını kanıyla beraber fışkırtarak döker. Bu, şecaatça büyük bir tefavüttür. Sebebi nedir?

C- Biz asıl sebebini teşhis edemiyoruz. Fakat biliriz ki; zerreyi dağ gibi eder ve arslanı tilkiye mağlub ettirir bir nokta vardır. Senin vazifeni kaldıramıyoruz. Vücudunu bildik, mahiyetini sen şerhet…

C- Öyle ise dinleyiniz ve kulaklarınızı beş açınız. İşte fikr-i milliyetle uyanmış bir Ermeninin himmeti, mecmu-u millettir. Güya onun milleti küçülmüş, o olmuş veya onun kalbinde yerleşmiş. Onun ruhu ne kadar tatlı ve kıymetdar olsa da, milletini daha ziyade tatlı ve büyük bilir. Bin ruhu da olsa feda etmeğe iftihar eder. Çünki kendince yüksek düşünür.

Halbuki şimdikilere demiyorum, lâkin sizin eskiden bir yiğidiniz uyanmamış, nura girmemiş, İslâmiyet milletinin namusunu bilmemiş, yalnız bir menfaat veya bir garaz veya bir adamın veya bir aşiretin namusunu mülahaza eder, kısa düşünürdü. Elbette tatlı hayatını öyle küçük şeylere herkes feda etmez. Farazâ, İslâmî fikr-i milliyetle [35](1) onlar gibi temaşa etseydiniz, kahramanlığınızı âleme tasdik ettirip yüksek tabakalara çıkacaktınız. Eğer Ermeniler sizin gibi sathî ve kısa düşünseydiler, nihayette korkak ve sefil olacaklardı. Hakikaten sizin hârikulâde şecaate istidadınız vardır. Zira bir menfaat veya cüz'î bir haysiyet veya itibarî bir şeref için veya "Filan yiğittir." sözlerini işitmek gibi küçük emirlere hayatını istihfaf eden veya ağasının namusunu isti'zam için kendini feda eden kimseler eğer uyansalar, hazinelere değer olan İslâmiyet milliyetine yani üçyüz milyon İslâmın uhuvvetlerini ve manevî yardımlarını kazandıran İslâmiyet milliyetine, binler ruhu da olsa, acaba istihfaf-ı hayat etmezler mi? Elbette hayatını on paraya satan, on liraya binler şevkle satar.

Maatteessüf güzel şeylerimiz gayr-ı müslimler eline geçtiği gibi, güzel olan ahlâklarımızı da yine gayr-ı müslimler çalmışlar. Güya bir kısım içtimaî ahlâk-ı âliyemiz yanımızda revac bulmadığından, bize darılıp onlara gitmiş. Ve onların bir kısım rezaili, kendileri içinde çok revaç bulmadığından cehaletimizin pazarına getirilmiş!.. Hem büyük bir taaccüble görmüyor musunuz ki: Terakkiyat-ı hazıranın üss-ül esası ve belki din-i hakkın muktezası olan "Ben ölürsem; devletim, milletim ve ahbablarım sağdırlar." gibi kelime-i beyza ve haslet-i hamrayı gayr-ı müslimler çalmışlar. Çünki onların bir fedaisi der: "Ben ölürsem milletim sağ olsun, içinde bir hayat-ı maneviyem vardır." Ve bütün sefaletin ve şahsiyatın esası olan "Ben öldükten sonra dünya ne olursa olsun. İsterse tufan olsun." Veyahut وَاِنْ مِتُّ عَطْشًا فَلاَ نَزَلَ الْقَطْرُ olan kelime-i hamka ve seciye-i avrâ', himmetimizin elini tutmuş rehberlik ediyor. İşte en iyi haslet ki, dinimizin muktezasıdır. Biz ruhumuzla, canımızla, vicdanımızla, fikrimizle ve bütün kuvvetimizle demeliyiz ki: "Biz ölsek, milletimiz olan İslâmiyet haydır, ilelebed bâkidir. Milletim sağ olsun. Sevab-ı uhrevî bana kâfidir. Milletin hayatındaki hayat-ı maneviyem beni yaşattırır, âlem-i ulvîde beni mütelezziz eder. وَالْمَوْتُ يَوْمُ نَوْرُوزِنَا " deyip, Nur'un ve hamiyetin nurlu rehberlerini kendimize rehber etmeliyiz.

S- Biz kuvvetimizi nasıl toplayıp, namus-u İslâmiye-i milliyeyi muhafaza edeceğiz?

C- Fikr-i milliyet ile, milletin cevfinde havz-ı kevser gibi bir havz-ı marifet ve muhabbet yapınız. Altındaki suyunu çeken delikleri, maarif ile kapatınız. İçine su akıtan yukarıdaki mecraları, fazilet-i İslâmiye ile açınız. Büyük bir çeşme var, şimdiye kadar sû'-i istimal ile şûristana dağılıp bazı seele ve acezeye neşv ü nema verdi. Bu çeşmeye güzel bir mecra yapınız, mesaî-yi şer'iye ile şu havuza dökünüz. Sonra da bostan-ı kemalâtınıza su veriniz. Bu, hiç bitmez ve tükenmez bir menba'dır. [36](*)

S- Nedir o çeşme?

C- Zekat. Sizler Hanefî ve Şafiîsiniz.

Sual: [37](1) حَبَّذَا وَنِعْمَتْ اِنْ لَمْ تَذْهَبْ غَائِصَةً بَلْ فَاضَتْ اِلَى تِلْكَ الْخَزِينَةِ

Cevab: اَجَلْ اِنَّ فِيكُمْ ذَكَاوَةً اِنَّمَا تَتَزَاهَرُ بِالزَّكَاةِ

S- Nasıl?

C- Eğer ezkiya zekâvetlerinin zekatını ve ağniya velev zekatın zekatını milletin menfaatına sarfetseler; milletimiz de başka milletlere yolda karışabilir.

S- Daha başka?

C- İanat-ı milliye-i İslâmiye denilen nüzur ve sadakat, zekatın ammizadeleridirler, asabiyetini çekerler, hizmette yardım edecekler.

S- Neden çok âdât-ı müstemirremizi tezyif ediyorsun? [38](1)

C- Herbir zamanın bir hükmü vardır. Şu zaman, bazı ihtiyarlanmış âdâtın mevtine ve neshine hükmediyor. Mazarratlarının menfaatlarına olan tereccuhu, i’damına fetva veriyor.

S- Herşeyden evvel bize lâzım olan nedir?

C- Doğruluk.

S- Daha?

C- Yalan söylememek.

S- Sonra?

C- Sıdk, ihlas, sadakat, sebat, tesanüd. [39](*)

S- Yalnız?

C- Evet!

S- Neden?

C- Küfrün mahiyeti yalandır. İmanın mahiyeti sıdktır. Şu bürhan kâfi değil midir ki; hayatımızın bekası, imanın ve sıdkın ve tesanüdün devamıyladır.

S- En evvel rüesamız ıslah olunmalı?

C- Evet reisleriniz malınızı ceplerine indirip hapsettikleri gibi, akıllarınızı da sizden almışlar veya dimağınızda hapsetmişler. Öyle ise, şimdi onların yanındaki akıllarınızla konuşacağım:

Eyyüherrüus verrüesa!.. Tekasülî olan tevekkülden sakınınız. İşi birbirinize havale etmeyiniz. Elinizdeki malımızla ve yanınızdaki aklımızla bize hizmet ediniz. Çünki şu mesakini istihdam ile ücretinizi almışsınız. İşte hizmet vaktidir... فَعَلَيْكُمْ بِالتَّدَارُكِ لِمَا ضَيَّعْتُمْ فِى الصَّيْفِ

S- Bir-iki senedir herkeste bir arzu-yu diyanet ve meyelan-ı hak uyanmıştır. Hattâ bizim Küdan, Mamhuran hırsızları da, Şeyh Ahmed'in bir nasihatı ile sofi olmuşlar. وَقَدْ قَطَعَ الطَّرِيقَ عَلَى الشَّقَاوَةِ هذَا الْمَيَلاَنُ

C- Reşadet-penah meşrutiyet ve şeyh-i Risale-i Nur sayesindedir. [40](*)

Zira meşrutiyet-i şer'iye taht-ı efkâra çıktı; habl-ül metin-i milliyeti ihtizaza getirdi; nuranî urvet-ül vüska olan İslâmiyet ihtizaza geldi. Her bir müslim anladı ki, başıboş değil. Menfaat-ı müştereke ile ve hiss-i mücerred ile başkalarıyla bağlıdır. Umum İslâm bir aşiret gibi birbiriyle merbuttur. Nasıl bir aşiretten bir adam bir iyilik etse; umum aşiret bu namus ile iftihar eder, hissedar olur. O namus bir olarak kalmaz. Binlerle âyinede görünen bir mum gibi, binler olur. O aşiretin rabıta-i hayatiyesine nur ve kuvvet verir. Eğer birisi bir cinayet işlese, bütün efrad-ı aşiret onunla bir derece müttehem sayılır. Meselâ: Şu mecliste olan adamlar birbiriyle bağlı olur. Birisi kendini çamura atsa, arkadaşlarını ya beraber düşürecek veya tahrik ile taciz edecek. Binaenaleyh şimdi bir günah "bir"likte kalmaz, bine çıkar. Bir hayır, كَمَثَلِ حَبَّةٍ اَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِى كُلِّ سُنْبُلَةٍ مِائَةُ حَبَّةٍ hükmüne geçer.

İşte şu nüktedir ki, ya fikren veya ruhen uyanmışlara ağlamağa hahiş vermiştir. Bir bahane ile ağlarlar, tövbekâr olurlar. Lâkin minare başında olan akıl, kalîb-i kalb dibinde bulunan sebebini iyi göremiyor.

Elhasıl: İslâm uyandı ve uyanıyor. [41](*) Fenalığı fena, iyiliği iyi olarak gördüler. Evet şu dereler aşairini tövbekâr eden işte bu sırdır. Hem de bütün İslâm yavaş yavaş bu istidadı almakta ve kesbetmektedir. Lâkin sizler bedevi

olduğunuzdan ve fıtrat-ı asliyeniz oldukça bozulmamış olduğundan, İslâmiyetin kudsî milliyetine daha yakınsınız.

S- 42(1) Misafirperverlik müstahsen bir âdetimiz olduğunu bilirken, neden kimseye misafir olmuyorsun? Talebelerinizi de ekmeğimizi yemekten, hediyemizi almaktan men' ediyorsun. Halbuki size iyilik etmek borcumuzdur ve hakkınızdır. İşte şu âdetimiz قَدْ اَكَلَ الدَّهْرُ عَلَيْهَا وَ شَرِبَ . Neden şu âdet-i müstemirreyi tezyif ediyorsun?

C- **Evvelâ:** İlim azizdir, zelil etmek istemem. Hem de size göstermek isterim ki: Bir kısım ehl-i ilim vardır ki; dünyaya tenezzül etmez ve san'at-ı ilmi, medar-ı maişet etmez. Talebe ise, cerrar ve seeleden ayrıdır.

Sâniyen: Vazifelerinde ihmal ile kanaat gösteren ve maaşlarıyla kanaat etmeyen; harcırahları ellerini misafirlikten çektirmemiş olan bazı memurlara fiilen nasihat etmek isterim.

Sâlisen: Vâridat-ı zulmiyeleri kesilmiş olan bazı büyüklere, zulümat-ı zulme sapıp pek geniş açtığı masarıfın kapısının seddine yol gösteriyorum.

Râbian: Millet içinde seyahat edenler, acaba millet için mi veyahut keyif için midir? Bir mizan göstermekle hile ve hamiyete bir mihenk gösteriyorum.

S- Sen halkın ihsanına mani oluyorsun. Acaba bundan sehavetin tezyifi çıkmaz mı?

C- İhsan ihsandır, eğer nev'e olsa veya muhtaca ve fakire olsa... Sehavet o vakit tam sehavettir, eğer millet için olsa; yahut milleti tazammun eden bir ferde olsa güzeldir. Şayet muhtaç olmayan şahsa olsa, şahsı tenbel eder, çingeneliğe alıştırır. Elhasıl: Millet bâkidir; ferd fâni... ❊ اَلْمِلَّةُ بَاقِيَةٌ وَمَا اَمَدَّهَا وَالْفَرْدُ فَانِى وَمَا يَتَمَثَّلُهُ

Sual:

مَا تَقُولُ فِى اْلاِحْسَانَاتِ الشَّخْصِيَّةِ فِى السَّلَفِ اُمَنَاءِ اْلاُمَّةِ وَرُشَدَاءِهَا وَسُيُوفِ الدَّوْلَةِ وَصَلاَحِهَا تَجَلَّتِ الْعُبُوسِيَّةُ بِمَكَارِمِهَا بِاِهْدَاءِ عَشَرَةِ دَنَانِيرَ لِشِعْرٍ لاَ يُوَازِنُ شَعِيرَةً

43(1)

C-

فِيهِ مَا فِيهِ... مَعَ اَنَّهَا بِالنِّهَايَةِ قَدِ انْجَرَّتْ اِلَى النَّوْعِ وَالْمِلَّةِ لاَنَّ اللِّسَانَ الَّذِى خَدَمَهُ الشِّعْرُ خَيْطُ الْمِلِّيَّةِ مَعَ اَنَّ هذَا الزَّمَانَ هُوَ الَّذِى كَشَفَ عَنْ اِحْتِيَاجِ الْمِلِّيَّةِ وَفَتَحَ الْبَابَ لِهذَا الْمَقْصَدِ الْعَالِى

S- Mütegallib başlar, kendi kendilerine düştüler. Zulmün kapısı, onların yüzlerine karşı kapatıldı. Düşenlere ayak vurulmaz. Sekeratta olanları bırak kendi haline… Sekeratını tamam etsin.

C- İsterim ki: Hürriyet-i şer’iyenin sünnetini onlara ezber ettireceğim. Eğer ölmedilerse temessül etsinler. Evet yalnız istibdadın kuvveti ile terbiye olan başlar, bil’istihkak düştüler. Lâkin içlerinde gayet hamiyetli adamlar var, onlara teşekkür ederiz. Bazı mütekâsil var, onlardan şikayet ederiz. Bazı mütehayyir, mütereddid var; onları irşad etmek isteriz. Bazı ölmüşler var, miraslarını muhafaza etmek isteriz. Tâ yeni çıkmalar almasınlar.

نَعَمْ اَنَّ بَيْنَهُمْ حُمَاةً لِلْمِلِّيَّةِ فَنَشْكُرُهُمْ وَ مُتَكَاسِلِينَ فَنَشْكُوهُمْ وَ مُتَحَيِّرِينَ فَنُرْشِدُهُمْ وَ اَمْوَاتًا فَنُحَافِظُ عَلَى مِيرَاثِهِمْ لِئَلاَّ يَاْخُذَهُ مَنْ...

S- Sen eskiden umum şeyhlere muhabbet, hattâ müteşeyyihlere de hüsn-ü zan ederdin. Neden şimdi bid’aya düşmüş bir kısım müteşeyyihlere hücum ediyorsun?

C- Bazan adavet, şiddet-i muhabbetten gelir. Evet nefsim için onları ne kadar severdim. Nefs-i İslâmiyet için bin derece daha ziyade onlara âşıktım.

[44] (1) وَلَقَدِ انْتَقَشَ فِى سُوَيْدَاءِ قُلُوبِهِمُ الطَّاهِرَةِ الصِّبْغَةُ الرَّبَّانِيَّةُ وَ فِى خَلَدِهِمْ ضِيَاءُ الْحَقِيقَةِ

نَدِيمَانْ بَادَهَا خُورْدَنْد رَفْتَنْد ٭ تَهِى خُمْخَانَهَا كَرْدَنْدُ و رَفْتَنْد

Lâkin onların asl-ı esas-ı mesleği, kulûbün tenviri ve rabtı, yani fazilet-i İslâmiye üzerine sülûk.. yani hamiyet-i İslâmiye ile tahattüm.. yani İslâmiyet için hayatta zühd ve ravhı terk.. Yani ihlas için terk-i menafi’-i şahsî.. Yani tesis-i muhabbet-i umumiyeye teveccüh.. yani ittihad-ı İslâma hizmet ve irşad…

فَتَاَسُّفًا قَدْ اَسَاؤُا مُتَّكِئِينَ وَتَكَاسَلُوا فِى خِدْمَتِهِمْ فَحِينَئِذٍ اُرِيدُ تَحْوِيلَ هِمَمِهِمْ اِلَى مَجْرَيهَا الْحَقِيقِىِّ الْقَدِيمِ

S- Daima ittihad-ı İslâmdan bahsedersin. Sen bize tarif et?

C- İki Mekteb-i Musibet Şehadetnamesi ismindeki eserimde tarif etmişim. Şimdi ileride o kasr-ı muallânın bir taşını, bir nakşını göstereceğim. İşte, kâ’be-i saadetimiz olan ittihad-ı münevver-i İslâmın Hacer-ül Esved’i, Kâ’be-i Mükerremedir; ve dürret-i beyzası, Ravza-i Mutahhara’dır; Mekke-i Mükerreme’si, Ceziret-ül Arab’dır; Medine-i medeniyet-i münevveresi, tam hürriyet-i şer’iyeyi tatbik eden Devlet-i Osmaniye’dir. Eğer İslâmiyet milliyetini ve ittihad-ı İslâmın taşını ve nakşını istersen, işte bak! Hayâ ve hamiyetten neş’et eden civanmerdane humret (1); hürmet ve merhametten tevellüd eden masumane tebessüm (2); fesahat ve melahattan hasıl olan ruhanî halâvet (3); aşk-ı şebabîden, şevk-i baharîden neş’et eden semavî neş’e (4); hüzn-ü gurubîden, ferah-ı seherîden vücuda gelen melekûtî lezzet (5); hüsn-ü mücerredden, cemal-i mücelladan tecelli eden mukaddes zînet (6); [45](Haşiye) birbiri ile imtizac edip, ondan çıkan levn-i nuranî ancak o şark ve garbın kab-ı kavseyni olan kâ’be-i saadetinin tâk-ı muallâsının kavs-i kuzahının elvan-ı seb’asının lacivert levninin timsali, belki şu levnin manzarası bir derece irae edilebilir. Lâkin ittihad, cehl ile olmaz. İttihad, imtizac-ı efkârdır. İmtizac-ı efkâr, marifetin şua’-ı elektrikiyle olur.

S- Neden eskiden sükût ettin?

C- [46](1) لاَنَّ اْلاِسْتِبْدَادَ كَانَ مَانِعًا ِلْلاِتِّحَادِ فَكُنْتُ سَكَتُّ عَلَى جَمْرِ الْغَضَى

S- Bid’alara düşen şeyhlere hücum hatardır. İçlerinde evliya bulunur.

اَلاَّ تَخَافُ اَنْ تُصِيبَهُمْ بِجَهَالَةٍ فَتُصْبِحَ عَلَى مَا فَعَلْتَ مِنَ النَّادِمِينَ

Cevab:

اِنَّ الْمَوْلَى جَلَّ جَلاَلُهُ قَدْ وَسَمَ بِقُدْرَتِهِ عَلَى جِبَاهِهِمُ الرَّفِيعَةِ نَقْشَ الْحَقِيقَةِ
وَمُرَادِى اَنْ اُرْشِدَ مَنْ طَاشَ فَهْمُهُ مِنْ ذلِكَ النَّقْشِ

[47](2)

Evet benim hücumum onların aleyhinde değil, lehlerindedir. Tâ ki onların suretiyle kendini gösteren bazı

ehliyetsiz, onların kıymetini tenzil etmesin.

Beni tehdid ile vazgeçiremezler. Azm-i kat'î ile maksadımın yoluna tesadüf eden herbir mehalike gireceğim. Şu hayat-ı dünyeviyeyi edna bir Ermeni, milleti için feda ettiği halde; ben ki, şu hayat ile alâkam pek zayıf... Bahusus yedi defadır şu hayat elimden uçacaktı, emaneten elimde bırakılmış. Bunu vermekten minnet etmek hakkım değildir. O ruh, kafesten ağaca uçmak; akıl, re'sten yeise kaçmak istedikleri halde, ileride feda için ibka edildi. Bu hayat ile tehdid etmek hiçtir. Kaldı ki, hayat-ı uhreviye ile tehdid ediyorlar. Ondan da hiç minnet çekmem. Şimdiki nâr-ı teessüfle muhterik bir ruh olsun, onların bedduasıyla Cehennem'de yansın; o teessüf ateşini içinden çıkarmak ile vicdan, maksaddan bir Firdevs tazammun ettiği gibi, hayal dahi emelden bir Cennet'i teşkil edecektir. Umumun malûmu olsun ki: İki elimde iki hayatımı tutmuşum, iki hasım için iki meydan-ı mübarezede iki harb ile meşgulüm. Tek hayatlı olan adam meydanıma çıkmasın.

S- Şimdiki şeyhlerden ne istersin?

C- Daima onların demdemelerinin mevzuu olan ihlası; hem de tekke denilen manevîleşmiş kışlalarda, tarîkat denilen ruhanîleşmiş askerlikte ona murabıt oldukları cihad-ı ekberi ve terk-i iltizam-ı nefsi; hem de onların şiarı olan, zühdün manası olan terk-i menafi'-i şahsiyeyi; hem de daima iddiasında bulundukları ve mizac-ı İslâmiyetin mayesi olan muhabbeti isterim. Zira onlar, bizi istihdam ederek ücretlerini almışlar. Şimdi bize hizmet etmek borçlarıdır.

S- Nasıl olsunlar?

C- Ya başlarımızdan kalksınlar yahut inad, gıybet ve tarafdarlığı mabeynlerinden kaldırsınlar. Zira bir kısım dalalet ve bid'at fırkalarının teşekkülüne, bazı bid'atkâr müteşeyyihler sebebiyet vermiştir.

S- Nasıl birbiriyle ittihad ve ittifak edecekler? Halbuki bazıları bazılarını münkirdir. Onların düsturlarındandır ki; münkir ile muhabbet, belki ünsiyet dahi haramdır. İnkâr mes'elesi mühimdir?

C- Öyleyse size şöyle bir hitab etmek hakkımdır:

Ey divaneler! İşitmediniz mi, anlamamış mısınız ki: اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ اِخْوَةٌ bir namus-u İlahîdir. Veya körleşmiş misiniz ki, görmüyor musunuz ki: لاَ يُؤْمِنُ اَحَدُكُمْ حَتَّى يُحِبَّ لاَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ bir düstur-u Nebevîdir. Acaba şu sıdk ve kizb mabeyninde mütereddid olan inkâr mes'elesi, nasıl oldu şu iki esas-ı azîm ve metine nâsih olabildi? Bu inkâr mes'elesi doğru olsun; Allah'ın kelâmı değil ki, mensuh olmasın. İşte zaman onu nesheder. Zararı faidesine galebesi, neshine fetva verir. Mensuh ile amel caiz değildir.

S- Belki birbirleriyle adavetleri, birbirinden gördükleri nâmeşru bazı ef'al içindir?

C- Acaba ne cihetle, ne insaf ile, ne suretle Sübhan Dağı kadar ağır ve büyük olan iman ve İslâmiyet ve insaniyet ve cinsiyet sebebiyle hasıl olan muhabbet; şöyle çocuğun bahanesiyle bazı nâmeşru harekât vesilesinden mütehassıl olan adavete karşı hafif ve mağlub olmuştur? Evet muhabbeti iktiza eden İslâmiyet ve insaniyet, Cebel-i Uhud gibidir. Adaveti intac eden esbab, bazı küçük çakıl taşları gibidir. Muhabbeti adavete mağlub ettiren adam, nazar-ı hakikatta Cebel-i Uhud'u bir çakıl taşından aşağı derecesine indirmek kadar ahmakane hareket etmiştir. Adavetle muhabbet, ziya ile zulmet gibi içtima edemez. Adavet galebe çalsa, muhabbet mümaşata inkılab eder. Muhabbet galebe çalsa, adavet terahhum ve acımağa inkılab eder. Benim mezhebim; muhabbete muhabbet etmektir, husumete husumet etmektir. Yani dünyada en sevdiğim şey muhabbet ve en darıldığım şey de husumet ve adavettir.

S- Veli olan şeyhin, müddeî olan müteşeyyih ile farkları nedir?

C- Eğer hedef-i maksadı, İslâmın ziya-yı kalb ve nur-u fikriyle ittihad ve mesleği muhabbet ve şiarı terk-i iltizam-ı nefs ve meşrebi mahviyet ve tarîkatı hamiyet-i İslâmiye olsa kabildir ki, bir mürşid ve hakikî şeyh olsun. Lâkin eğer mesleği tenkis-i gayr ile meziyetini izhar ve husumet-i gayr ile muhabbetini telkin ve inşikak-ı asâyı istilzam eden hiss-i

taraftarlık ve meyelan-ı gıybeti intac eden kendine muhabbeti, başkasına olan husumete mütevakkıf gösterilse; o bir müteşeyyih-i müteevviğdir, bir zi’b-i mütegannimdir. Din ile, dünyanın saydına gider. Ya bir lezzet-i menhuse veya bir içtihad-ı hata onu aldatmış, o da kendisini iyi zannedip büyük meşayihe ve zevat-ı mübarekeye sû’-i zan yolunu açmıştır!

S- Sözlerin iyi, fakat dinleyen nerede? Meslek âlî, ittiba’ edenler aşağıdır.

Cevab: اِنَّمَا اْلاَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ ❊ مَا لاَ يُدْرَكُ كُلُّهُ لاَ يُتْرَكُ كُلُّهُ
اَلْمَلاَمُ عَلَى مَنِ اتَّبَعَ الْهَوَى وَالسَّلاَمُ عَلَى مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى

S- Âlem-i İslâm ülemasının ortalarındaki müdhiş ihtilafata ne dersin? Re’yin nedir?

C- Ben âlem-i İslâmiyete gayr-ı muntazam veya intizamı bozulmuş bir meclis-i meb’usan ve bir encümen-i şûra nazarıyla bakıyorum. Şeriattan işitiyoruz ki; re’y-i cumhur budur, fetva bunun üzerinedir. İşte şu, bu meclisteki re’y-i ekseriyetin naziresidir. Re’y-i cumhurdan maada olan akval, eğer hakikat ve mağzdan hâlî ve boş olmazsa istidadatın re’ylerine bırakılır. Tâ herbir istidad terbiyesine münasib gördüğünü intihab etsin. Lâkin burada iki nokta-i mühimme vardır: 48(1)

Birincisi: Şu istidadın meyelanı ile intihab olunan ve bir derece hakikatı tazammun eden ve ekalliyette kalan kavl, nefs-ül emirde mukayyed ve o istidad ile mahsus olduğu halde, sahibi ihmal edip mutlak bıraktı. Etbaı iltizam edip tamim etti. Mukallidi taassub edip, o kavlin hıfzı için muhaliflerin hedmine çalıştılar. Şu noktadan müsademe, müşagabe, cerh ve red, o derece meydan aldı ki, ayakları altından çıkan toz ve ağızlarından feveran eden duman ve lisanlarından püsküren berkler, şimşekli ve bazan rahmetli bir bulut, şems-i İslâmiyetin tecellisine bir hicab teşkil etmiştir. Lâkin ziya-yı şemsten tefeyyüz etmesine istidad bahşeden rahmetli bulut derecesinde kalmadı. Yağmuru vermediği gibi, ziyayı dahi men’etmektedir.

İkincisi: Ekalliyette kalan kavl, eğer içindeki hakikat ve mağz, onu intihab eden istidadlardaki heves ve heva ve mevrus âyineye ve mizacına galebe çalmazsa, o kavl bir hatar-ı azîmde kalır. Zira istidad onunla insibağ edip onun muktezasına inkılab etmek lâzım iken; o, onu kendine çevirir ve telkîh eder, kendi emrine müsahhar eder. İşte şu noktada hüda hevaya tahavvül ve mezheb dahi mizacdan teşerrüb eder. Arı su içer bal akıtır, yılan su içer zehir döker.

S- Acaba kâinatta şu meclis-i âlî-i İslâmî, şu sergerdan küre şehrinde bir intizamı daha bulmayacak mıdır?

C- İman ederim ki; umum âlem-i İslâm, millet-i insaniyede ve Âdem kavminde bir meclis-i meb'usan-ı mukaddese hükmüne geçecektir. Selef ve halef asırlar üzerine birbirine bakıp, mabeynlerinde bir encümen-i şûra teşkil edeceklerdir. Fakat birinci kısım olan ihtiyar babalar, sâkitane ve sitayişkârane dinleyeceklerdir.

S- [49](1) Taaddüd-ü zevcat ve esir ve köle gibi bazı mesaili, bazı ecnebiler serrişte ederek, medeniyet nokta-i nazarında şeriata bazı evham ve şübehatı îrad ediyorlar.

C- Şimdilik mücmelen bir kaide söyleyeceğim. Tafsilini müstakil bir risale ile beyan etmek fikrindeyim.

İşte İslâmiyet'in ahkâmı iki kısımdır:

Birisi: Şeriat ona müessistir, bu ise hüsn-ü hakikî ve hayr-ı mahzdır.

İkincisi: Şeriat, muaddildir. Yani gayet vahşi ve gaddar bir suretten çıkarıp, ehven-üş şer ve muaddel ve tabiat-ı beşere tatbiki mümkün ve tamamen hüsn-ü hakikîye geçebilmek için zaman ve zeminden alınmış bir surete ifrağ etmiştir. Çünki birden tabiat-ı beşerde umumen hükümferma olan bir emri birden ref' etmek, bir tabiat-ı beşeri birden kalbetmek iktiza eder. Binaenaleyh şeriat vâzı-ı esaret değildir, belki en vahşi suretten böyle tamamen hürriyete yol açacak ve geçebilecek surete indirmiştir, ta'dil etmiştir.

Hem de dörde kadar taaddüd-ü zevcat tabiata, akla, hikmete muvafık olmakla beraber şeriat bir taneden dörde

çıkarmamış, belki sekiz-dokuzdan dörde indirmiştir. Bahusus taaddüdde öyle şerait koymuştur ki; ona müraat etmekle hiçbir mazarrata müeddi olmaz. Bazı noktada şer olsa da ehven-üş şerdir. Ehven-üş şer ise bir adalet-i izafiyedir. Heyhat!.. Âlemin her halinde hayr-ı mahz olamaz.

…………

Maatteessüf sû'-i tesadüf ile hükûmete itiraz edenlerden ehl-i ifrat ve ehl-i tefrite rast geldim. Ehl-i ifratın bir kısmı, Arab'dan sonra İslâmiyetin kıvamı olan Etrak'i tadlil ediyorlardı. Hattâ bir kısmı o derece tecavüz etti ki, ehl-i kanunu tekfir ederdi. Otuz sene evvel olan kanun-u esasîyi ve hürriyetin ilânını tekfire delil gösterirdi, وَمَنْ لَمْ يَحْكُمْ بِمَا اَنْزَلَ اللّٰهُ ilâ âhir hüccet ederdi. Bîçare bilmezdi ki: مَنْ لَمْ يَحْكُمْ bimana مَنْ لَمْ يُصَدِّقْ dır. Acaba sâbık istibdadı, hürriyet zanneden ve kanun-u esasîye itiraz eden adamlara nasıl itiraz etmeyeceğim? Çendan onlar hükûmete itiraz ederlerdi, lâkin onlar istibdadın daha dehşetlisini istediler. Bunun için onları reddederdim. İşte şimdi ehl-i hürriyeti tadlil eden, şu kısımdandır.

İkinci kısım olan ehl-i tefriti gördüm. Dini bilmiyorlar, ehl-i İslâma insafsızca itiraz ediyorlar, taassubu delil gösteriyorlardı. İşte şimdi Osmanlılıktan tecerrüd edip, tamtamına Avrupa'ya temessül etmek fikrinde bulunanlar, şu kısımdandır…

Eyyühel avam! Şimdi Allah'a ısmarladık. Siz durunuz, havas ile konuşulacak bir davam var. Hükûmet ve eşraf ve İttihad Terakki'ye (mason olmayan kısmına) karşı bir mühim mes'elem var.

Ey tabaka-i havas! Biz avam ve ehl-i medrese, sizden hakkımızı isteriz.

S- Ne istersin?

C- Sözünüzü fiiliniz tasdik etmek, başkasının kusurunu kendinize özür göstermemek, işi birbirine atmamak, üzerinize vâcib olan hizmetimizde tekâsül etmemek, vasıtanızla zayi' olan mâfâtı telafi etmek, ahvalimizi

dinlemek, hacatımızla istişare etmek, bir parça keyfinizi terketmek ve keyfimizi sormak istiyoruz!

Elhasıl: Vilayat-ı Şarkıye ve ülemasının istikbalini temin etmek istiyoruz. İttihad ve terakki manasındaki hissemizi isteriz. Üzerinize hafif, yanımızda çok azîm birşey isteriz.

S- Maksadını mübhem bırakma, ne istersin?

C- Câmi-ül Ezher'in kızkardeşi olan, Medreset-üz Zehra namıyla dârülfünunu mutazammın pek âlî bir medresenin, Kürdistan'ın merkezi hükmünde olan Bitlis'te ve iki refikasıyla Bitlis'in iki cenahı olan Van ve Diyarbekir'de tesisini isteriz. Emin olunuz biz Kürdler başkalara benzemiyoruz. Yakînen biliyoruz ki, içtimaî hayatımız Türklerin hayat ve saadetinden neş'et eder.

S- Nasıl? Ne gibi? Ne için?

C- Ona bazı şerait ve vâridat ve semerat vardır.

S- Şeraiti nedir?

C- Sekizdir.

Birincisi: Medrese nam me'luf ve me'nus ve cazibedar ve şevk-engiz itibarı olduğu halde büyük bir hakikatı tazammun ettiğinden rağabatı uyandıran o mübarek medrese ismiyle tesmiye.

İkincisi: Fünun-u cedideyi, ulûm-u medaris ile mezc ve derc.. ve Lisan-ı Arabî vâcib, Kürdî caiz, Türkî lâzım kılmak.

S- Şu mezcde ne hikmet var ki, o kadar tarafdarsın; daima söylüyorsun?

C- Dört kıyas-ı fasid [50](1) ile hasıl olan safsatanın zulmünden muhakeme-i zihniyeyi halas etmek, meleke-i feylesofanenin taklid-i tufeylaneye ettiği mugalatayı izale etmek…

S- Ne gibi?

C- Vicdanın ziyası, ulûm-u diniyedir. Aklın nuru, fünun-u medeniyedir. İkisinin imtizacıyla hakikat tecelli eder. O iki cenah ile talebenin himmeti pervaz eder. İftirak ettikleri vakit; birincisinde taassub, ikincisinde hile, şübhe tevellüd eder.

Üçüncü şart: Zülcenaheyn ve Kürdlerin ve Türklerin mutemedi olan Ekrad ülemasından veya istînas etmek için lisan-ı mahallîye aşina olanları müderris olarak intihab etmektir.

Dördüncüsü: Ekrad'ın istidadları ile istişare etmek, onların sabavet ve besatetlerini nazara almaktır. Zira çok libas var; bir kamete güzel, başkasına çirkin gelir. Çocukların talimi; ya cebr ile, ya hevesatlarını okşamak ile olur.

Beşinci şart: Taksim-ül a'mal kaidesini bitamamiha tatbik etmek.. tâ şubeler birbirine medhal ve mahreç olmakla beraber, herbir şubeden mütehassıs çıkabilsin.

Altıncı şart: Bir mahreç bulmak ve müdavimlerin tefeyyüzünü temin etmek; hem de mekatib-i âliye-yi resmiyeye müsavi tutmak ve imtihanları, onların imtihanları gibi müntic kılmak, akîm bırakmamaktır.

Yedinci şart: Dâr-ül muallimîni muvakkaten şu dârülfünun dairesinde merkez kılmak, mezcetmektir. Tâ ki, intizam ve tefeyyüz ondan buna geçsin ve fazilet ve diyanet, bundan ona geçsin; tebadül ile herbiri ötekine bir kanat verip zülcenaheyn olsun.

....

S- Vâridatı nedir?

C- Hamiyet ve gayret.

S- Sonra?

C- Şu medrese, çekirdek gibi bilkuvve bir şecere-i tûbâyı tazammun eyliyor. Eğer hamiyet ve gayretle yeşillense, tabiatıyla madde-i hayatını cezb ile sizin kuru kesenizden istiğna edecektir.

S- Ne cihetle?

C- Çok cihetle.

Birincisi: Evkaf, hakkıyla intizama girse, şu havuza tevhid-i medaris tarîkıyla bir mühim çeşmeyi akıtacaktır.

İkincisi: Zekattır. Zira biz hem Hanefî, hem Şafiîyiz. Bir zamandan sonra o Medreset-üz Zehra İslâmiyete ve insaniyete göstereceği hizmetle, şübhesiz bir kısım zekatı

bil'istihkak kendine münhasır edecektir. Bahusus zekatın zekatı da olsa kâfidir.

Üçüncüsü: Şu medrese neşredeceği semeratla, tamim edeceği ziya ile, İslâmiyete edeceği hizmetle ukûl yanında en a'lâ bir mekteb olduğu gibi; kulûb yanında en ekmel bir medrese, vicdanlar nazarında en mukaddes bir zaviyeyi temsil edecektir. Nasıl medrese, öyle de mekteb, öyle de tekke olduğundan; İslâmiyetin ianat-ı milliyesi olan nüzur ve sadakat kısmen ona teveccüh edecektir.

Dördüncüsü: Mezkûr tebadül için dâr-ül muallimîn ile imtizac ettiğinden, dâr-ül muallimînin vâridatı bir derece tevsi' ile muvakkaten ve âriyeten -eğer mümkün ise- verilse, bir zaman sonra istiğna edecek, o âriyeyi iade edecektir.

S- Bunun semeratı nedir ki, on belki ellibeş seneden beri bağırıyorsun?

C- İcmali: [51](1) Kürd ve Türk ülemasının istikbalini temin ve maarifi, Kürdistan'a medrese kapısıyla sokmak ve meşrutiyetin ve hürriyetin mehasinini göstermek ve ondan istifade ettirmektir.

S- İzah etsen fena olmaz.

C- **Birincisi:** Medarisin tevhid ve ıslahı...

İkincisi: İslâmiyeti, onu paslandıran hikâyat ve İsrailiyat ve taassubat-ı bârideden kurtarmak. Evet İslâmiyetin şe'ni metanet, sebat, iltizam-ı hak olan salabet-i diniyedir. Yoksa cehilden, adem-i muhakemeden neş'et eden taassub değildir. Bence taassubun en dehşetlisi, bazı Avrupa mukallidlerinde ve dinsizlerinde bulunur ki; sathî şübhelerinde muannidane ısrar gösteriyorlar. Bürhan ile temessük eden ülemanın şanı değildir.

Üçüncüsü: Mehasin-i meşrutiyeti neşr için bir kapı açmaktır. Evet aşairde meşrutiyeti incitecek niyet yoktur. Fakat istihsan edilmezse istifade edilmez, o daha zarardır.

Hasta, tiryakı zehir-âlûd zannetse elbette istimal etmez.

Dördüncüsü: Maarif-i cedideyi medarise sokmak için bir tarîk ve ehl-i medresenin nefret etmeyeceği saf bir menba'-ı

fünun açmaktır. Zira mükerreren söylemişim: Fena bir tefehhüm, meş’um bir tevehhüm şimdiye kadar sed çekmiştir.

Beşincisi: Yüz defa söylemişim, yine söyleyeceğim: Ehl-i medrese, ehl-i mekteb, ehl-i tekkenin musalahalarıdır. Tâ, temayül ve tebadül-ü efkâriyle lâakal maksadda ittihad eylesinler. Teessüf ile görülüyor ki: Onların tebayün-ü efkârı, ittihadı tefrik ettiği gibi; tehalüf-ü meşaribi de, terakkiyi tevkif etmiştir. Zira herbiri mesleğine taassub, başkasının mesleğine sathiyeti itibariyle tefrit ve ifrat ederek; biri diğerini tadlil, öteki de berikini techil eyliyor.

Elhasıl: İslâmiyet hariçte temessül etse; bir menzili mekteb, bir hücresi medrese, bir köşesi zaviye, salonu dahi mecma-ül küll.. biri diğerinin noksanını tekmil için bir meclis-i şûra olarak, bir kasr-ı meşîd-i nuranî timsalinde arz-ı didar edecektir. Âyine kendince güneşi temsil ettiği gibi, şu Medreset-üz Zehra dahi o kasr-ı İlahîyi haricen temsil edecektir.

Eyyühel eşraf! Biz size hizmet ettiğimiz gibi, siz de bize hizmet ediniz. Yoksa... Ey bize vesayete muhtaç çocuk nazarıyla bakan ehl-i hükûmet! Size itaat ettiğimiz gibi, saadetimizi temin ediniz. Ve illâ... Ey Kürd ve Türk’ün cem’iyet-i milliye vazifesini bil’istihkak omuzunuza alan eski İttihad ve Terakki! İyi ettiniz mezcettiniz. İyi etseniz iyi... Ve illâ 1)[52] فَرُدُّوا اْلاَمَانَاتِ اِلَى اَهْلِهَا)

S- Ülemaya pek çok itab edilir, hattâ...

C- Büyük, hem pek büyük bir insafsızlık!..

S- Neden?

C- Ademin kabahatını, vücuda vermek kadar ahmaklıktır.

S- Ne demek?

C- Bir zâtta ilim, adem-i hilim ile iktiranı cihetiyle, adem-i hilimden neş’et eden kabahatı ile ilmi mahkûm etmek ne derece eblehliktir. Öyle de; İslâm’ın kudsiyetini daima telkin eden ve ahkâm-ı diniyeyi iktidarlarınca tebliğ eden ve şimdi millet-i İslâmiye mabeyninde en ziyade hürmet ve muhabbet

ve merhamete müstehak olan bîçare ülemayı, zamana yakışacak ülemanın adem-i vücudundan neş'et eden kabahatı ve günahı ile mahkûm etmek ve o kabahat ve o günahı o bîçarelere hamletmek, ahmaklık değildir de ya nedir?

Evet vücudlarından zarar gelmemiş, istediğimiz ülemanın ademinden gelmiştir. Zira zekiler galiben mektebe gittiler. Zenginler, medresenin maişetine tenezzül etmediler. Medrese de -intizam ve tefeyyüz ve mahreç bulunmadığından- zamana göre ülemayı yetiştiremedi. Sakınınız! Ülemaya buğzetmek, büyük bir hatardır. [53](1)

S- Niyeti hâlis olanlar azdır. Senin niyetin hâlis olsa muvaffak olacaksın, niyetine bak?

C- Lillahilhamd ve lâ fahr.. [54](2) İhlas-ı niyeti ihlâl eden ve anasır-ı garaz olan neseb ve nesil ve tama' ve havf beni bilmiyorlar. Ben de onları tanımıyorum veya tanımak istemiyorum. Zira meşhur bir nesebim yok ki, mazisini muhafazaya çalışayım. Ben ebu lâşey olduğumdan bir neslim de yoktur ki, istikbalini temin edeyim. Öyle bir cünunum var ki, Divan-ı Harb dehşet ve tahvifiyle tedavisine muktedir olamadı. Öyle bir cehaletim var ki, beni ümmi edip, dinar ve dirhemin nakşını okuyamıyorum…

Kaldı, ticaret-i uhrevî. Öyle bir ahdetmişim ki, re's-ül malı da kaybetsem mesleğimden dönmeyeceğim. Şimdiden hasaret ediyorum, çok günaha düşüyorum.

Bir şey kaldı: O da şöhret-i kâzibedir. İşte ben ondan usandım, kaçıyorum. Zira uhdesinden gelmediğim çok vazifeyi bana yükletiyor.

S- Neden meşrutî hükûmete ve dinsiz olmayan Jön Türklere mümkün olduğu kadar hüsn-ü zan ediyorsun?

C- Mümkün olduğu derecede sû'-i zan ettiğiniz için, ben hüsn-ü zan ederim. Eğer öyle ise zâten iyi; yoksa, tâ öyle olsunlar, yol gösteriyorum.

S- İttihad ve Terakki hakkında re'yin nedir?

C- Kıymetlerini takdir ile beraber, siyasiyyunlarındaki şiddete mu'terizim. [55](1) Me'muldür ki, o şiddet nedamete ve şefkate inkılab etsin. Lâkin onların iktisadî ve maarifî olan -bahusus şarkî vilayetlerdeki- şubelerini bir derece istihsan ve tebrik ederim.

S- Zindan-ı atalete düştüğümüzün sebebi nedir?

C- Hayat bir faaliyet ve harekettir. Şevk ise matiyyesidir. İşte himmetiniz şevke binip mübareze-i hayat meydanına çıktığı vakit, en evvel düşman-ı şedid olan yeis rast gelir. Kuvve-i maneviyesini kırar. Siz o düşmana karşı لاَ تَقْنَطُوا kılıncını istimal ediniz. Sonra müzahametsiz olan hakkın hizmetinin yerini zabteden meyl-üt tefevvuk istibdadı hücuma başlar. Himmetin başına vurur, atından düşürttürür. Siz كُونُوا لِلّٰهِ hakikatını o düşmana gönderiniz. Sonra da ilel-i müteselsiledeki terettübü atlamakla müşevveş eden acûliyet çıkar, himmetin ayağını kaydırır. Siz, وَاصْبِرُوا وَ صَابِرُوا وَ رَابِطُوا yu siper ediniz. Sonra da, medenî-i bittab' olduğundan ebna-yı cinsinin hukukunu muhafazaya ve hakkını onlar içinde aramağa mükellef olan insanın âmâlini dağıtan fikr-i infiradî ve tasavvur-u şahsî karşı çıkar. Siz de, خَيْرُ النَّاسِ اَنْفَعُهُمْ لِلنَّاسِ olan mücahid-i âlîhimmeti mübarezesine çıkarınız. Sonra başkasının tekâsülünden görenek fırsat bulup, hücum edip belini kırar. Siz de عَلَى اللّٰهِ لاَ غَيْرِهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ olan hısn-ı hasîni himmete melce ediniz. Sonra da acz ve nefsin itimadsızlığından neş'et eden tefviz ve işi birbirine bırakmak olan düşman-ı gaddar geliyor. Himmetin elini tutup oturtturur. Siz de لاَ يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ اِذَا اهْتَدَيْتُمْ olan hakikat-ı şâhika üzerine çıkarınız. Tâ o düşmanın eli o himmetin dâmenine yetişmesin. Sonra Allah'ın vazifesine müdahale etmek olan dinsiz düşman gelir; himmetin yüzünü tokatlar, gözünü kör eder. Siz de اِسْتَقِمْ كَمَا اُمِرْتَ ❊ وَلاَ تَتَاَمَّرْ عَلَى سَيِّدِكَ olan kâr-aşina ve vazifeşinas olan hakikatı gönderiniz. Tâ onun haddini bildirsin. Sonra umum meşakkatin anası ve umum rezaletin yuvası olan meyl-ür rahat geliyor. Himmeti kaydeder, zindan-ı sefalete atar. Siz de لَيْسَ لِلْاِنْسَانِ اِلاَّ مَا سَعَى

olan mücahid-i âlîcenabı o cellad-ı sehhara gönderiniz. Evet size meşakkatte büyük rahat var. Zira fıtratı müteheyyic olan insanın rahatı, yalnız sa'y ve cidaldedir.

اِنَّ لَكُمْ فِى الْمَشَقَّةِ الرَّاحَةَ اِنَّ اْلاِنْسَانَ الْمُتَهَيِّجَةَ فِطْرَتُهُ رَاحَتُهُ فِى السَّعْىِ وَ الْجِدَالِ

[56](1)

Seyahatımda beni tanıyamıyanlar kıyafetime bakıp, beni tacir zannedip derlerdi ki:

– Sen tacir misin?

C- Evet tacirim, hem de kimyagerim.

S- Nasıl?

C- İki madde var, mezcettiriyorum: Bir tiryak-ı şâfî, bir elektrik-i muzi tevellüd eder.

S- Nerede bulunur?

C- Medeniyet ve fazilet çarşısında; cebhesinde insan yazılan ve iki ayak üstünde olan sandık içindeki, üstüne kalb yazılan siyah veya pırlanta gibi parlak olan bir kutudadır.

S- İsimleri nedir?

C- İman, muhabbet, sadakat, hamiyet.

Ceride-i Seyyare, Ebu lâşey, İbnüzzaman, Ehu-l acaib, İbn-ü ammi-l garaib

Said El-Kürdî En-Nursî
Bedîüzzaman

* * *

Aziz kardeşlerim!

Mahrem Sırr-ı İnna A'tayna'da cifirle istihracım, aynen Münazarat Risalesi'nde "Bir nur çıkacak ve göreceğiz." diye gaybî müjdeler gibi, ilhamî ve hak bir hakikatı, fikrimle olan tatbikatımda bir kusur vardı. O kusur, beni düşündürüyordu. Münazarat ve Sünuhat gibi risalelerdeki müjde-i nuriye ise, Risale-i Nur tam halletti. Geniş daire-i siyasiye yerine, yüksek bir daire-i nuriye ile o kusuru izale ettiği gibi, İnna A'tayna sırr-ı mahreminde, oniki onüç sene sonra "İslâmiyet'e darbe vuranların başlarında öyle müdhiş bir patlayış olacak ki, kıyamete kadar unutulmayacak."

mealindeki istihrac-ı cifrî çok geniş bir dairede olduğu halde, nur müjdesi sırrının aksine olarak dar bir dairede ve hususî bir hükûmette tatbik etmek suretiyle, fikrim o geniş daireyi ihata edemeyerek o hakikatın suretini değiştirmiş. Halbuki o istihracın gösterdiği aynı tarihte, o rejimin müessisi ve başı dünyadan göçtü, darbesini yedi. Ve aynı senede, perde altında bilinmeyen ve küre-i arzın ekserini ve nev'-i beşerin kısm-ı a'zamını istibdadı altına alan bir müdhiş cereyanın düğümü ve düğmesi ve manen binler başından bir başı ve en müdhişi olan o göçüp giden adam, tokat yediği aynı zamanda, daha sene tamam olmadan, o müdhiş cereyanın bütün başları ve tarafdarları öyle semavî müdhiş tokatlara ve şiddetli fırtınalı musibetlere tutulmaya başladılar; kıyamete kadar azabını çekecekler ve çekiyorlar. Ve edyan-ı semaviyeye ve İslâmiyet'e ettikleri cinayetlerin cezasını, çok geniş bir dairede gördüler ve görüyorlar. Mimsiz medeniyetin pisliği ile dünyayı mülevves ettikleri için, aynı istihracın gösterdiği tarihte, o mimsiz medeniyetin başına da öyle bir semavî tokat indi ki, en karanlık vahşetten daha aşağı indirdi.

Elhasıl: Sırr-ı İnna A'tayna'da çok geniş bir daire, dar bir dairede tatbik edilmiş. Nur müjdesi ise; dar ve manevî fakat yüksek bir daireyi, geniş ve maddî bir daire suretinde tasvir edilmişti. Cenab-ı Hakk'a yüzbin şükür ediyorum ki; bu iki kusurumu, kuvvetli bir ihtar-ı manevî ile ıslah etti. يُبَدِّلُ اللّٰهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ sırrına mazhar eyledi. Elhamdülillahi biadedi zerrat-il kâinat.

* * *

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz kardeşlerim!

Eski Said'in matbu eski eserlerinden birisi elime geçti. Merak ve dikkatle baktım. Bu gelen fıkra kalbe geldi. Münasibse Mektubat âhirinde yazılsın.

Evvelâ: Hürriyetin üçüncü senesinde aşairler arasında meşrutiyet-i meşruayı aşaire tam bildirmek ve kabul ettirmek için Ertuş aşairi içinde hususan Küdan ve

Mamhuran’a verdiği ders ve 1329’da Matbaa-i Ebuzziya’da tab’edilen, kırkbir sene evvel tab’ edilmiş fakat maatteessüf yirmi-otuz seneden beri arıyordum, bulamamıştım. Bu defa birisi bir nüsha bulup bana göndermiş. Ben de Eski Said kafasını alıp ve Yeni Said’in sünuhatıyla dikkatle mütalaa ettim. Anladım ki, Eski Said acib bir hiss-i kabl-el vuku’ ile otuz-kırk sene sonra şimdi vukua gelen vukuat-ı maddiye ve maneviyeyi hissetmiş. Ve bedevi Ekrad aşairi perdesi arkasında, bu zamanın medenî perdesini kendilerine maske yapan ve vatanperverlik perdesi altında dinsiz ve hakikî bedevi ve hakikî mürteci; yani bu milleti, İslâmiyet’ten evvelki âdetlerine sevkeden hainleri görmüş gibi onlarla konuşup başlarına vuruyor.

Sâniyen: O matbu eserin yüzbeşinci sahifeden tâ yüzdokuza kadar parçaya dikkatle baktım. O zamanda aşaire ders verdiğim o sualler ve cevablar vaktinde mühim bir veli içlerinde bulunuyormuş. Benim de haberim yok. O makamda şiddetli itiraz etti. Dedi:

“Sen ifrat ediyorsun, hayali hakikat görüyorsun, bizi de tahkir ediyorsun. Âhirzamandır, gittikçe daha fenalaşacak.” O vakit, ona karşı matbu kitabda böyle cevab vermiş:

Herkese dünya terakki dünyası olsun, yalnız bizim için mi tedenni dünyasıdır? Öyle mi? İşte ben de sizinle konuşmayacağım, şu tarafa dönüyorum; müstakbeldeki insanlarla konuşacağım.

Ey yüzden tâ üçyüz seneden sonraki yüksek asrın arkasında gizlenmiş, sâkitane benim sözümü dinleyen ve bir nazar-ı hafiyy-i gaybî ile beni temaşa eden (Said, Hamza, Ömer, Osman, Yusuf, Ahmed v.s.) size hitab ediyorum.

Tarih denilen mazi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgraf ile sizin ile konuşuyorum. Ne yapayım acele ettim, kışta geldim. Siz inşâallah cennet-âsâ bir baharda gelirsiniz. Şimdi ekilen nur tohumları, zemininizde çiçek açacaklar. Sizden şunu rica ederim ki, mazi kıt’asına geçmek için geldiğiniz vakit mezarıma uğrayınız. O çiçeklerin birkaç tanesini mezar taşı denilen, kemiklerimi

misafir eden toprağın kapıcısının başına takınız. (Yani İhtiyar Risalesi'nin Onüçüncü Ricasında beyan ettiği gibi, Medreset-üz Zehra'nın mekteb-i ibtidaîsi ve Van'ın yekpare taşı olan kal'asının altında bulunan Horhor Medresemin vefat etmesi ve Anadolu'da bütün medreselerin kapatılması ile vefat etmelerine işaret ederek umumunun bir mezar-ı ekberi hükmünde olmasına bir alâmet olarak, o azametli mezara azametli Van kal'ası mezar taşı olmuş. Ey yüz sene sonra gelenler! Şu kal'anın başında bir Medrese-i Nuriye çiçeğini yapınız. Cismen dirilmemiş, fakat ruhen bâki ve geniş bir heyette yaşayan Medreset-üz Zehra'yı cismanî bir surette bina ediniz, demektir.)

Zâten Eski Said ekser hayatı o medresenin hayaliyle gitmiş ve o matbu risalenin yüzkırkyedinci sahifeden tâ yüzelliyedinci sahifeye kadar Medreset-üz Zehra'nın tesisine ve faydalarına dair ehemmiyetli hakikatları yazmış.

Bir fâl-i hayırdır ki; yirmibeş senelik dehşetli ve medreseleri öldüren istibdadın kırılması ile Maarif Vekili Tevfik, Van'da Şark Üniversitesi namında Medreset-üz Zehra'yı inşa etmesine karar vermesi ve ümidin haricinde reis Celal dahi mühim mes'eleler içinde Tevfik'in fikrine iştirak etmesi, Eski Said'in kırk sene evvelki sözü ve ricası doğru çıkacağını gösteriyor.

Şimdi kırkbeş sene evvelki cevabının izahında üç hakikat beyan edilecek.

Birincisi: Eski Said bir hiss-i kabl-el vuku' ile iki acib hâdiseyi hissetmiş, fakat rü'ya-yı sadıka gibi tabire muhtaç imiş. Nasıl bir kırmızı perde ile beyaz veya siyah bir şeye bakılırsa kırmızı görünür. O da siyaset-i İslâmiye perdesiyle o hakikata bakmış. Hakikatın sureti bir derece şeklini değiştirmiş.

O hazır büyük veli dahi o yanlışını görüp o cihette şiddetle itiraz etmiş. İşte o hakikat iki kısımdır:

Birincisi: Bu Osmanlı ülkesinde büyük bir parlak nur çıkacak, hattâ hürriyetten evvel pek çok defa talebelere teselli vermek için "Bir nur çıkacak, gördüğümüz bütün

fenalıklara karşı bu vatana saadet temin edecek.” diyordu. İşte kırk sene sonra Risale-i Nur o hakikatı kör gözlere dahi gösterdi.

İşte Nur’un zahiren, kemmiyeten dar cihetine bakmayarak hakikat cihetinde keyfiyeten geniş ve fevkalâde menfaatını hissetmesi suretiyle hem de siyaset nazarıyla bütün memleket-i Osmaniyede olacak gibi ifade etmiş. O büyük veli, onun dar daireyi geniş tasavvurundan ona itiraz etmiş. Hem o zât haklı, hem Eski Said bir derece haklıdır. Çünki Risale-i Nur imanı kurtarması cihetiyle o dar dairesi madem hayat-ı bâkiye ve ebediyeyi imanla kurtarıyor. Bir milyon talebesi, bir milyar hükmündedir. Yani bir milyon değil, belki bin insanın hayat-ı ebediyesini temine çalışmak, bir milyar insanın hayat-ı fâniye-i dünyeviye ve medeniyetine çalışmaktan daha kıymetdar ve manen daha geniş olması; Eski Said’in o rü’ya-yı sadıka gibi olan hiss-i kabl-el vuku’ ile o dar daireyi bütün Osmanlı memleketini ihata edeceğini görmüş. Belki inşâallah o görüş, yüz sene sonra Nurların ektiği tohumların sünbüllenmesi ile aynen o geniş daire Nur dairesi olacak, onun yanlış tabirini sahih gösterecek.

İkinci Hakikat: Kırk sene evvel Eski Said bu matbu kitabetlerinde, İşarat-ül İ’caz’ın baştaki ifade-i meramında ve sair eserlerinde musırrane ve mükerreren talebelerine diyordu ki: Hem maddî, hem manevî büyük bir zelzele-i içtimaî ve beşerî olacak. Benim dünya terki ile inzivamı ve mücerred kalmamı gıbta edecekler diyordu. Hattâ hürriyetin birinci senesinde İstanbul’da Câmi-ül Ezher’in Reis-i Üleması olan Şeyh Bahit Hazretleri (R.H.) İstanbul’da Eski Said’e sordu:

مَا تَقُولُ فِى حَقِّ هذِهِ الْحُرِّيَّةِ الْعُثْمَانِيَّةِ وَ الْمَدَنِيَّةِ اْلاَوْرُوبَائِيَّةِ

Said cevaben demiş:

اِنَّ الْعُثْمَانِيَّةَ حَامِلَةٌ بِدَوْلَةٍ اَوْرُوبَائِيَّةٍ فَسَتَلِدُ يَوْمًا مَا وَ اْلاَوْرُوبَا حَامِلَةٌ بِاْلاِسْلاَمِيَّةِ فَسَتَلِدُ يَوْمًا مَا

Yani: Osmanlı hükûmetindeki hürriyete ne diyorsun ve Avrupa hakkında fikrin nedir? O vakit Eski Said demiş:

Osmanlı hükûmeti Avrupa ile hamiledir, Avrupa gibi bir hükûmeti doğuracak. Avrupa da İslâmiyet'e hamiledir, o da bir İslâm devleti doğuracak. Şeyh Bahit'e söylemiş. O allâme zât demiş: Ben de tasdik ediyorum. Beraberinde gelen hocalara dedi: Ben bununla münazara edip galebe edemem.

Birinci tevellüdü gözümüzle gördük. Bir çeyrek asır Avrupa'dan daha dinden uzak.

İkinci tevellüd de inşâallah yirmi-otuz sene sonra çıkacak. Çok emarelerle hem şarkta hem garbda Avrupa içinde bir İslâm devleti çıkacak.

Üçüncü Hakikat: Hem Eski Said, hem Yeni Said hem maddî hem manevî büyük bir hâdise Osmanlı memleketinde büyük ve dehşetli ve tahribatçı bir zelzele-i beşeriye Osmanlı memleketinde olacak diye hiss-i kabl-el vuku' ile, Eski Said mükerrer ve musırrane haber veriyordu. Halbuki o his ile nur mes'elesinin aksi ile gayet geniş daireyi dar görmüş. Zaman onu ikinci harb-i umumî ile tam tasdik ettiği halde, onun o çok geniş daireyi Osmanlı memleketinde gördüğünü şöyle tabir ediyor ki:

İkinci harb-i umumî beşere ettiği tahribat-ı azîme gerçi çok geniştir. Fakat hayat-ı dünyeviyeye ve bekasız medeniyete baktığı cihetinde Osmanlı'daki tahribata nisbeten dardır. Osmanlı'daki manevî zelzele hayat-ı ebediye ve saadet-i bâkiyenin zararına bir tahribat ve bir zelzele-i maneviye-i İslâmiye manen o ikinci harb-i umumîden daha dehşetli olmasından Eski Said'in o sehvini tashih ediyor ve rü'ya-yı sadıkasını tam tabir ediyor ve o hiss-i kabl-el vukuunu gözlere gösteriyor. Ve o mu'teriz ehl-i velayeti zahiren haklı fakat hakikaten Eski Said'in o hissi daha haklı olduğunu isbatla, o veli zâtın itirazını tam reddediyor.

Said Nursî

* * *

Hulusi Bey'in Fıkraları

Risale-i Nur mektublarından bu mektubunuzun bendeki tesirlerini hülâsaten arzedeyim:

Sıhhat ve âfiyetinizin devamı, şükrümü; bu gibi mesailin hallini isteyenlerin vücudu, ümidimi; nazarımda ilim sayılacak her şeyi sizden öğrendiğim için, bu vesile ile hakikat sahasındaki malûmatımı; hasb-el beşeriye fütur hasıl oluyorsa, şevkimi; hasta bir talebeniz olduğumdan Kur'an'ın eczahanesinden verdiğiniz bu ilâçlarınızla sıhhatimi, matbaha-i Kur'an'dan intihab buyurduğunuz bu gıdalarla bütün hâsselerimin kuvvetini, hayatın beş derecesini de talim, mevtin itibarî bir keyfiyet olduğunu tefhim, i'dam-ı ebedînin mutasavver olamayacağına kalbimi takvim buyurduktan sonra, Allah için muhabbetin her halde bu hayat derecelerinde de devam ederek hayat-ı bâkiyede bâki meyvesini vereceğini işaret buyurmakla müddet-i hayatımı nihayetsiz artırmağa sebeb olmuştur.

Risale-i Nur ile ihdâ buyurduğunuz dualar, zâten her gün sevgili Üstadı düşünmeğe kâfi gelmektedir. Kur'an'ın nihayetsiz füyuzatından, tükenmez hazinesinden inayet-i Hak'la edindiğiniz ve tebliğe me'zun olduğunuz manaları, cevherleri göstermekle, bildirmekle de bu bîçare ve müştak talebe ve kardeşinize sonuna kadar ders vermek istediğinizi izhar ediyorsunuz ki; bu suretle de ebeden ve teşekkürle gözümün önünden, hayalimden ayrılmamaklığınız temin edilmiş oluyor. اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّى

* * *

Muvasalatımın ilk gecesi pederimin misafirlerine tahsis eylediği odaya devam eden zevata; mütevekkilen alallah, akşam ile yatsı arasında Risale-i Nur'u okumağa başladım.

Sevgili Üstadım! Evvelce arzettiğim vechile ben artık birşey için yaşadığımı zannediyorum. O da, üstadım olan dellâl-ı Kur'an'ın vazife-i memure-i maneviyesini îfada kendilerine pek cüz'î bir yardım ve Kur'an hesabına cüz'î bir hizmetkârlıktan ibarettir. Orada bulunduğunuz müddetçe Hazret-i Kur'an'dan hakikat-ı iman ve İslâm hesabına vaki' olacak istihrac ve tecelliyattan mahrum bırakılmamaklığımı hâssaten istirham ediyorum.

İnşâallah müstecab olan duanızla Allah-u Zülcelal, Risale-i Nur hizmetinde ümid ve arzu ettiğim neticeye vâsıl, merhum ve mağfur Abdurrahman gibi âhir nefeste iman ve tevfik ve saadet-i bâkiyede iki cihan serveri Nebiyy-i Ekremimiz Muhammeden-il Mustafa (Sallallahu Teâlâ Aleyhi ve Sellem) Efendimize ve siz muhterem üstadımın arkasında ve yakınında komşuluk vermek suretiyle a'mal-i hakikiyeye nâil buyurur.

* * *

Evet İslâmiyet gibi bir âlî tarîkatım, acz u fakrı Allah'a karşı bilmek gibi bir meşrebim, Seyyid-ül Mürselîn gibi bir rehberim, Kur'an-ı Azîmüşşan gibi bir mürşidim, bir dakikada mertebe-i velayete erişmek gibi ulvî bir netice almak mümkün olan askerlik gibi bir mesleğim var.

Üstadım bana ve dinleyen her zevi-l ukûle, "Tarîkat zamanı değil, imanı kurtarmak zamanıdır, beş vakit namazını hakkıyla eda et, namazın nihayetindeki tesbihleri yap, ittiba'-ı sünnet et, yedi kebairi işleme!" dersini vermiştir. Ben gerek bu derse, gerek Risale-i Nur ile verilen derslere, Kur'an'dan istinbat buyurarak gösterdiği hakikatlere karşı Allah'ın tevfikiyle can u dilden belî dedim, tasdik ettim. Ve bana böylece hakikat dersini veren bu zâta da ömrümde ilk defa olarak Üstad dedim. Hata etmedim, isabet ettim.

* * *

Gönül isterdi ki, o muazzam Sözler'e sönük yazılarımla biraz uzun cevab yazayım. Fakat buna muvaffak olamıyorum. Kabiliyetimin azlığı, istidadımın kısalığı,

iktidarımın noksanlığıyla beraber uhdeme verilmiş olan birkaç maddî vazifelerin taht-ı tesirinde dimağım meşgul ve âdeta meşbu' olduğundan, o mübarek cevherlerinize mukabil âdi boncuk bile ibraz edemeyeceğim.

Biliyorsunuz ki, çok ifadelerimde sizi taklid ettiğimin birinci sebebi, merbutiyet-i hâlisanemin; ikincisi, kudret-i kalemiyemin kifayetsizliğidir. Fakat mübarek Yirmidördüncü Söz'de misali geçen fakir gibi, ben de derim: Ey sevgili Üstadım, eğer gücüm yetse, elimden gelse bütün o nurlu Sözler ayarında kelimelerden mürekkeb cümlelerle size maruzatta bulunmak isterim. Fakat biliyorsunuz ki, yok. Niyetime göre muamele buyurunuz.

Hulusi

* * *

---

1) (*): Risale-i Nur’u hissetmiş ki, üç sahife ile cevab veriyor. Fakat siyaset perdesi başka renk vermiş. ↵

2)

(*): Burada mason ve dönmelerin ve bolşevizmi isteyenlerin cem'iyetinden haber vermek içinde, bir çeyrek asır istibdad-ı mutlakla hükmeden bir hâkimiyeti gaybî ihbar eder. ↵

3)
(*): Burada dahi Risale-i Nur'u hissetmiş fakat siyaset perdesiyle bakmış, hakikatın şekli değişmiş. ↵

4)

(**): Said'i yirmibeş sene ezen bir parti, bu hükmü, zulmü sönmesiyle tasdik etti. ↵

5)

(*): Ki, komünist ve anarşist manasıyla Kemalizm ve inkılab softaları ve dönmeleri görmüş gibi haber veriyor. ↵

---

6)
(1): Acele etme, yani şifre gibi işaratı var. ↵

7)

(1): Acele etme, yani Mizan Ceridesinin sahibi Murad haklıdır. Tanin muharriri Hüseyin Cahid yanlış ve hata ediyor. ↵

8)

(1): Hayme-nişinler tarafından yani göçebe, siyah çadırlı bedevilerin sualidir. ↵

9)
(*): Güzel tarif. ↵

10)
(*): Kırk dört sene sonra söylemesi lâzım gelen sözleri, o zaman söylemiş. ↵

11)
(*): Lillahilhamd, şimdi açılmaya başladı. ↵

12) (*): Yine bak mâşâallah hem Nur'un Zülfikar ve Hüccetullah-il Baliğa gibi mecmualarını, hem Yemen, Mısır, Cezayir, Hind, Fas, Kafkas, Fars ve Arab gibi İslâm milletlerini haber verir gibi şifreli bir fıkradır. ↵

13)

(*): Lillahilhamd, kırkbeş sene sonra parça parça etmeye başladı. ↵

14)

(*): Dehşetli ve hakikatlı bir sual. ↵

15)

(*): Eski Said parlak bir nurun hissiyle, kuvvetli bir ümidle, tam teselli ile, siyaseti İslâmiyete âlet etmek fikriyle, hararetle hürriyete çalışırken; diğer bir hiss-i kabl-el vuku'la dehşetli dinsizce bir istibdad-ı mutlakı, kırksekiz sene evvel bir hadîsin manasıyla geleceğini haber verdiği bir kumandanın çıkmasını ve Said'in teselli haberlerini yirmibeş senede bilfiil tekzib edeceğini hissederek, otuz seneden beri "Eûzü billahi mineşşeytani vessiyase" deyip siyaseti bıraktı, Yeni Said oldu. ↵

16)
(1): Mevt, bir nevmdir. ↵

17)

(*): Ey memurlar, Eski Said’in kırkbeş sene evvel söylediği bu sözünden gücenmeyiniz. ↵

18)

(*): Nasılki şimdi yirmibeş sene istibdad-ı mutlakı yapanlar, dindarları irtica' ile ittiham ederek, istibdad-ı mutlakın altındaki irtidadlarını saklıyorlar. ↵

19)

(1): Tekrar temaşa et, çünki bu Arabî fıkra şifrelidir, işaratı var. ↵

20)

(1): Gitme, dikkat et. Âlîhimmet olanlar, o hâdisede sükût ettiler. Garazkâr cerideler, hakikî hürriyetin sadâsını susturdular. Meşrutiyet pek az adamların üstüne münhasır kaldı. Fedakârları da dağıldılar. ↵

21)

(*): Muhtemeldir ki, burada büyük bir veli; Eski Said'in Risale-i Nur'un dar dairesini gayet geniş ve siyasî bir daire olarak bir hiss-i kabl-el vuku'la kırk sene evvel hissederek, bu risaledeki çok cevabları o histen neş'et ettiğinden, o veli yalnız bu noktada itiraz etmiş. ↵

22)

(*): Medreset-üz Zehra’nın Van’daki nümunesi olan ve vefat eden Horhor Medresesi’nin mezar taşı hükmünde bulunan Van Kal’ası demektir. ↵

23)
(1): Gitme! Seni çağırır. ↵

24)
(*): İstikbalde te'lif edilecek Risale-i Nur Külliyatını hiss-i kabl-el vuku' ile haber veriyor. ↵

25)
(*): Antikalığı için bu cevab dahi yazıldı. ↵

26)

(**): Fenn-i Mantık’ın tabiratı. O zaman İlm-i Mantık dersini alan talebeleri, o mecliste bulunmasından öyle söylemiş. ↵

27)
(1): Sonradan ilâve edilmiştir. ↵

28)
(2): Hayal dahi bir simotoğraftır. ↵

29)

(*): Bu sual-cevab dahi her zaman yaşıyabileceğinden, o kırk sene evvelki ders şimdi dahi lüzumludur, yaşar. ↵

30)

(1): Dur, geçme, anla... Yani iyilikleri reislere, fenalıkları zamana verip şetimle şekva ederler. ↵

31)
(*): Ehemmiyetli bir cevabdır. ↵

32)
(1): Demek kuvve-i maneviyeleri kırılmamış. ↵

---

33)

(1): İstersen dikkat et. O zaman Ermeni meb’usu Vartakis ve Hakkari meb’usu Seyyid Molla Tahir’e işaret eder. ↵

34)

(1): Türkler ve Kürdler şecaat fenninde allâme olduklarından ben sâil, onlar mücîb olabilirler. ↵

35)

(1): Milliyetimiz bir vücuddur; ruhu İslâmiyet, aklı Kur’an ve imandır. ↵

36)

(*): Kırkbeş sene evvel bedevi aşaire olan bu dersler, şimdi Nur'un şakirdlerine de bir ders olabilir diye kalbime ihtar edildi. Ben de Medreset-üz Zehra erkânına havale ederim. Lüzumsuz, münasib olmayan kelimeleri çıkarıp bu zamana ve Nurculara muvafık kısmını yazsınlar. Tâ Eski Said dahi bir Nurcu olsun, o zamanda münferid kalmasın. ↵

37)

(1): Darılma, şu kelâm zekatın postunu giymiş.

↵

38)

(1): Bazı sualler komşu görünüyor. Lâkin ortalarında büyük bir dere var. Hayal bir balona binse ve eline bir dûrbîn alsa, ancak vatanlarını bulabilir. ↵

39)

(*): Madem muhatablar içine Nurcular girdiler. Sıdk kelimesine ihlas, sadakat, sebat, tesanüd gibi kelimeler ilâve olur. ↵

40)

(*): Madem Nurcular Mamhuran içine girmişler; “şeyh-i meşrutiyet” yerine, Ahrar perdesi ve hamiyet-i İslâmiye ve milliye altında, ittihad-ı Muhammedî dairesinde şeyh-i Risalet-ün Nur denilmeli. ↵

41)

(*): Evet kırkbeş sene sonra Pakistan, Arabistan aşairi dahi hâkimiyet ve istiklallerini kazandılar. Eski Said'i bu dersinde tasdik ediyorlar ve daha edecekler. ↵

42)

(1): Şu birbirinden uzak suallerden senin hayalin atlamakla cimnastiğe alışır. Lâkin dikkat et; bir şey ayağına dolaşıp, düşüttürüp ayağı kırılmasın. ↵

43)

(1): Şu ibare, kendine hediye olunan ve mevzuun fabrikasından çıkan yerli bir üslûbu giymiştir. ↵

44)

(1): Şu üslûb, bir silsilenin mübarek hırkalarının parçalarından dikilmiştir. Yani: Şah-ı Nakşibend, İmam-ı Rabbanî, Hâlid Ziyaeddin, Seyyid Taha, Seyyid Sıbgatullah ve Seyda gibi evliyaya işaret var. ↵

45)

(Haşiye): Şu müselsel üslûbdaki fıkralar; herbiri İslâmiyetin bir şuaına, bir hüsnüne, bir seciyesine, bir rabıtasına, bir temeline işarettir. ↵

46)

(1): Lisan-ı Arabî'nin elzemiyetini düşündüğüm vakitte söylemişim. ↵

---

47)
(2): Mürşidler şu tekkede, yani bu ibarette toplanmışlar. Ziyaret etmeden geçme. Yani hem Mevlevî, hem Kādirî, hem Nakşî, hem Bektaşî'ye işaret var. ↵

48)

(1): Şu iki noktaya dikkat ile kıymet versen fena olmaz. ↵

49)

(1): Bir Arnavut tarafından vuku’ bulan sualdir.
↵

50)

(1): İşte o kıyaslar, maneviyatı maddiyata kıyas edip Avrupa sözünü onda dahi hüccet tutmak. Hem de bazı fünunda meşhur olanların, başkasında da sözünü hüccet tutmak. Hem de bazı fünun-u cedideyi bilmeyen ülemanın sözünü, ulûm-u diniyede dahi kabul etmemek. Hem de fünun-u cedidede mehareti için gurura gelip, dinde de nefsine itimad etmek. Hem de selefi halefe, maziyi hale kıyas edip haksız itirazda bulunmak gibi fasid kıyaslardır. ↵

51)

(1): Şu Medreset-üz Zehra’ya dair mebahisi, Hürriyetin üçüncü senesinde nutuk suretiyle Bitlis’te, Van’da, Diyarbekir’de, daha birçok yerlerde ahaliye ders verdim. Umumen dediler: “Hakikattır, hem mümkündür.” Demek diyebilirim ki, ben bu mes’elede onların tercümanıyım. ↵

---

52)

(1): İhtar: Ey kendini havas zanneden ehl-i siyaset ve ehl-i hükûmet! Yeisi kırmak için avama ders ve hitab olan şu kitabı sened tutup teselli etmeyiniz. Zira sizin sû'-i istimaliniz, onların sû'-i tefehhümünden daha ziyade sû'-i tesir eder. Size bir ders vermek için zamanı tevkil eyledim. Dersini dinlemediniz, dehşetli tokadını yediniz. ↵

---

53)

(1): Ey ehl-i medaris, me’yus olmayınız! Şimdi ilim ve fen hâkimdir. Her nev’iyle teâli edecek. En a’lâsı en âlî tabakaya çıkacak. ↵

54)

(2): Şeyhin kerameti şeyhten rivayet; lâkin tahdis-i nimet dahi bir şükürdür. ↵

55)

(1): Adaletin tevziinde adalet olmazsa zulüm görünür. Bir hatır için bin hatır kırılmaz. Şiddet ayrı, hamiyet ayrıdır. Bir hodpesend hakkı iltizam etse, çokları haksızlığa sevk eder, belki mecbur eder. ↵

56)

(1): Şimdi anlıyorum ki, ne dediğimi anlamıyorsunuz. Zira ben siz oluyorum, anlamıyorum. Şunun büyük kardeşi olan "Ülema Reçetesi" daha mübhem konuşuyor. Demek beraber gezmekliğim lâzım. İşte ben de hayalimi terfik ettim. ↵